

the book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย
Typed to Word Document by ton@samgler.org (member#00002)
Converted to PDF Format by ton@samgler.org (member#00002)

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

ผู้พิมพ์โคสนาแกลง

บทประพันธ์เรื่องตลกชุด พล, นิกร, กิมหงวนของป. อินทรปาลิต เป็นหนังสือที่จำหน่ายขายดีหย่างยิ่ง ทำสถิติการพิมพ์จำหน่ายสูงสุด สำนักพิมพ์ของเราได้พิมพ์ออกจำหน่ายเป็นตอน ๆ ประมาณ ๑๕๐ ตอนแล้ว แต่เนื่องจากสถานการณ์อันคับขันกะดาดและเครื่องอุปกรณในการพิมพ์มีราคาแพงสูงลิ่ว การพิมพ์หนังสือขนาด ๑๔ ยกเสนอท่านผู้อ่านในราคา ๓๕ สตางค์จึงไม่อาดที่จะจัดพิมพ์ได้ ด้วยความจำเป็นดังที่เรียนให้ซาบนี้ คณะเพลินจิตตต์จึงพิมพ์แต่เรื่องพิเสศออกจำหน่าย และได้เลือกเฟ้นแต่เรื่องที่ดีจริง ๆ ผู้ประพันธ์ล้วนแต่เป็นนักเขียนที่อยู่ในความนิยมของท่านมาแล้ว เช่น “กุลปธานี” “อรรณ” ส. บุญเสนอ, “สุพัตรา” ป. อินทรปาลิต ฯ ถึงแม้จะมีอุปสัคหลายหย่างหลายประการในการพิมพ์หนังสือออกจำหน่าย เพลินจิตตต์ก็พยายามฟันฝ่าอุปสัคต่าง ๆ จัดพิมพ์ออกจำหน่ายจนได้ และได้รักษาระดับความดีของเราไว้เหมือนกับเกลือที่รักษาความเค็มของมัน ดังจะเห็นได้จากจำนวนสมาชิกของเพลินจิตตต์ซึ่งหาได้ลดน้อยลงไม่ ท่านผู้มีอุปการะคุณทั้งหลายต่างเห็นใจเราเป็นหย่างดีที่ต้งเพิ่มราคาหนังสือสูงขึ้นกว่าเดิม.

นับตั้งแต่นั้นหนังสือชุด พล, นิกร, กิมหงวน, ยุติการพิมพ์จำหน่ายชั่วคราว ทางสำนักงานของเราก็ได้รับจดหมายจากท่านผู้อ่านเป็นจำนวนหลายร้อยขอให้พิมพ์เรื่อง ‘สามเกลอ’ อันเปรียบเหมือนยาอายุวัฒนะของท่านออกจำหน่ายอีก ถึงแม้จะขายในราคาสูงก็ยินดีที่จะอุดหนุน บางท่านได้ต่อว่าต่อขานหย่างรุนแรงทั้งทางโทรสัพท์และจดหมาย ดังนั้น, เพื่อสนองความต้องการของท่านผู้อ่านที่มีพระคุณต่อเพลินจิตตต์ เราจึงได้ปรึกษากับ ป. อินทรปาลิต และขอให้เขาเขียนนิยายชุดสามเกลอเป็นเล่มพิเสศ.

หลังจากท่านได้อ่านเรื่อง ‘พ่อแสนกล’ จบลงท่านคงจะเห็นว่า พล, นิกร, กิมหงวน ของท่านสุภาพเรียบร้อยขึ้นมาก สมกับที่เป็นคนไทยในสมัยสังชาติ ป. อินทรปาลิตได้สั่งสามเกลอในบทบาทใหม่ซึ่งเขาหวังหย่างยิ่งว่า พล, นิกร, กิมหงวนในตอนนี้จะทำให้ท่านผู้อ่านได้รับความรื่นเริงบันเทิงใจคุ่มกับเงินของท่านที่ต้งเสียไปด้วยการซื้อหนังสือเล่มนี้ด้วยราคาแพง.

นายเวช กะตุเรกส์

สำนักงานเพลินจิตตต์

ร.พ. สิริอัสกร พระนคร.

สนทนากับท่าน

ธัมมาหนังสือดี ๆ หรือหนังสือเล่มใด ๆ แพงสตาจ์หน่อย ผู้เขียนมักจะต้องเขียนอะไร ๆ สักนิดหน่อยเป็นพิธีก่อนที่จะเริ่มเรื่อง ฉันคิดว่าจะไม่เขียนแล้วก็เกรงว่าจะเสียธัมมเนียมไป เพราะหนังสือเล่มนี้หลายดั่งอยู่เหมือนกัน

ฉัน (คนแต่งเรื่องนี้) กลุ้มใจเต็มทนเมื่อได้รับคำสั่งจากนายเวช กะตุเรกส์ให้เขียนเรื่องสามเกลอเป็นพิเศสเพื่อเสนอท่านผู้อ่านเก็บเงินบำรุงกะเพาะ ความจริงเรื่องชองนายถึงทั้งสามมันน่าจะจบลงหย่างชนิดที่เรียกว่า จบบริบูรณ์ หรือจบแน่ ๆ จบจริง ๆ อะไรเหล่านี้ แต่นายเวชและฉันยังต้องการทรัพย์จากท่านหญ่ สามเกลอจึงหาสิ้นสุดลงได้ไม่ เพียงแต่หยุดไปชั่วคราวเท่านั้น

แล้ว 'พ่อแสนกล' ก็ได้มาพบกับท่านซึ่งท่านกำลังถือหญ่ในมือณะบัดนี้ ก่อนอื่นฉันขอกราบเรียนให้ท่านซาบเสียก่อนว่า พล, นิกร, กิมหงวน ชองเราเมื่อก่อนนี้ออกจะถือวิสาสะในการเปนเพื่อนซึ่งกันและกันมากไปหน่อย จึงต่างก็มีการหยาบคายต่อกันบ้างในกิริยาวาจา แต่เดี๋ยวนี้ พล, นิกร, กิมหงวน ต่างก็ได้สัญญากันว่า ตนจะเป็นสุภาพบุรุษที่เต็มไปด้วยคุณธัมและวัณธัม เพื่อแสดงให้เห็นว่า ประเทศไทยเราเปนอารยะแล้ว ฉะนั้น นายถึงทั้งสามจึงสแดงบพาทแต่ที่หญ่ในขอบเขตแห่งความเป็นสุภาพบุรุษเท่านั้น อนึ่งนิยายเรื่องนี้ ฉันเขียนขึ้นในทำนองเรื่องชวนหัว (เรื่องตลก) เนื้อเรื่องจึงไม่จำเป็นจะต้องมีเหตุผลเท่าใดนัก เหมือนกับท่านดูหนังตลกนั่นเอง แต่จะตลกสักเพียงใดฉันก็เรียนท่านไม่ได้ นอกจากแนะนำท่านว่า ถ้าท่านอ่านไป ๆ ไม่รู้สึกขบขัน ก็ควนช่วยผู้เขียนด้วยการเอามือจี้ชี้ข้างท่านเถิด เรื่องนี้ ช่างเรียงชองเราอ่านต้นฉบับแล้วนั่งหัวเราะกันถึง ๕ วัน ๕ คืน ช่างพิมพ์เอาไปพิมพ์ยื่นหัวเราะหญ่หน้าแท่นอีก ๓ วัน ช่างพับขนเอาไป เย็บ, พับ, กะทู้, นับ, ปิดปก นั่งหัวเราะกันเสียอีก ๗ วัน คนส่งหนังสือยื่นอ่านที่รถจักรยานหัวเราะเสียจนไม่มีแรงขี่รถ ที่หัวเราะไม่ใช่เพราะขัน หัวเราะเพราะมีงานทำมีรายได้เลี้ยงกันทั่วทุกคน รวมทั้งฉันเองซึ่งหัวเราะมากกว่าเพื่อน พอส่งต้นฉบับได้สตาจ์ก็หัวเราะ แล้วพอสตาจ์หมดก็หยุดหัวเราะ.

ข้อ - ขอกราบเรียนให้ท่านที่เคารพซาบเสียก่อนว่า ตามที่มีข่าวลือแพร่สพดว่า ฉันมีสติไม่สมบุรณ์หรือพูดง่าย ๆ ก็คือเปนบ้า นั้น ฉันขอยืนยันและรับรองด้วยเกียรติยศว่า 'ฉันป่าว' ไม่มีมูลแห่งความจริง แต่ถ้าเพียงคลุ้มคลั่งบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ละก้อ จึงจ้ะ.

สวัสดิ์

ป. อินทรปาลิต.

พ่อแสนกล

-๑-

บ้าน 'พัชรภรณ์'

ตอนสายวันอาทิตย์ ในราว ๘.๐๐ น. เสส เสียงระดังได้รัวกังวานจากข้าไปหาเร็ว ไม่ใช่เกิดไฟไหม้ ไม่ใช่หวิว แต่เป็นอานัติสัญญาณกินอาหารเช้า.

หลังจากนั้นคณะพัศสามเกลอซึ่งกำลังทำธุระกับอะไรต่ออะไรอยู่ ก็วางมือจากธุระรีบตรงไปห้องกินข้าวโดยเร็ว ใครไปที่หลังก็หมายความว่าอดกินหรือได้กินน้อย ใครไปก่อนก็มีโอกาสได้กินก่อน.

โต๊ะอาหารเป็นโต๊ะยาวตั้งอยู่กลางห้อง ปูผ้าขาว มีแจกันประดับดอกไม้สด อาหารที่ตั้งอยู่บนโต๊ะเป็นกับข้าวไทยล้วน ๆ ไม่ใช่ขนมปังกาแฟเหมือนแต่ก่อน.

นายแห้ว โหระพา แต่งกายเรียบร้อย ยืนทอดอกทำหน้าถมึงทึงอยู่ข้างโต๊ะอาหาร เตรียมพร้อมที่จะรับใช้นาย ๆ ของเขา ซึ่งมีอยู่หลายนายจนไม่รู้ว่าใครเป็นนายแน่ เพราะใคร ๆ ก็ใช้แห้วได้ทุกคน และแห้วก็ขอสตางค์ได้ทุกคนเหมือนกัน ใครให้สตางค์มากหน่อยก็ใช้ให้ทำอะไรคล่องหน่อย ใครให้สตางค์น้อยหน่อยก็มีอดเอื้อนบ้างตามธรรมเนียม.

บังตาประตูห้องกินข้าวถูกผลักออก นายประสิทธิ์ พัทชรภรณ์ เดินนำหน้าพาคุณหญิงวาดเข้ามาในห้องด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ประภา, ประไพ, นันทา, นวลละออ ตามเข้ามาด้วย.

แห้วคลายมือที่ทอดอกออก ก็มสีเสคำนับนายทั้งหลาย แล้วพูดเสียงหนักแน่นเด็ดขาด

"สวัสดิ์จ๊ะ"

"ว้าย ! ตาเถน" คุณหญิงวาดร้องขึ้นด้วยความตกใจ ทำตาเขียวกับนายแห้วทันที แม่งามทั้งสี่หัวเราะคิกคัก นายประสิทธิ์อมยิ้ม.

"พ่อแห้วจ๊ะ" คุณหญิงเอ็ดตะโร.

"จ๋า" แห้วขานนอบน้อม.

"ที่หลังละก้อสวัสดิ์ให้มันเบากว่านี้หน่อยนะจ๊ะ"

"จ๊ะ, ท่านตกใจหรือจ๊ะ?"

"ก็ตกใจนะซีเยะ ง่า - นั่นอะไรอยู่ในปากเจ้า ทำไมเจ้าถึงพูดอ้อมอ้อม อ้าปากดูซิ"

แห้วทำหน้าซอບกล ทำท่าจะกลืนอะไรที่ว่านายประสิทธิ์คิดว่าคอมับ

"อ้าปากขึ้น เจ้าชะโมยกับข้าวกินแน่ ๆ"

แห้วพูดอ้อมอ้อมลิ้นคับปาก

“ไม่ใช่กับข้าวหรอกจ๊ะ”

“แล้วอะไร หา?”

“ไก่ทอดจ๊ะ แะะ-แะะ ขึ้นเดียวเท่านั้น”

นายประสิทธิ์ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ยกมือดีดหูแห้วก่อนข้างแรง ๓ ทีซ็อน ๆ

“นี่แน่ะ ทำไมถึงตะกละตะگرامหย่างนี้ เลวมาก” พุดจบท่านก็เอื้อมมือหยิบไก่ทอดโนจานขึ้นหนึ่งใส่ปากเคี้ยว “อือ - เข้าที่เหมือนกัน”

ต่างคนต่างนั่งเก้าอี้ประจำที่ของตน นายประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาดของท่านนั่งหัวโต๊ะ นายแห้วเริ่มต้นกดข้าวใส่จากให้ แต่สายตาของเขาจ้องมองดูจานไก่ทอดตลอดเวลา บังตาประตูห้องเผยออกอีกก่อนข้างแรงพร้อมกับเสียงอะอะเอ็ดตะโร พล พัชรารภรณ์, นายแพทย์ดิเรก นรงค์วิทย์, นิกร การუნวงส์พากันเดินยิ้มกริ่มเข้ามา ต่างแต่งกายครึ่งท่อนเตรียมจะไปทำงาน คือแต่งสากลแต่ไม่ได้สวมเสื้อชั้นนอกและหมวก.

นิกรฐมือขวาขึ้นเหนือศีรษะ

“โอ - สวัสดีมีชัยทุก ๆ ท่าน” แล้วตะครุบไก่ทอดขึ้นหนึ่งใส่ปากหย่างรวดเร็ว.

ดิเรกนัยน์ตาเหลือก มองดูนายการุนวงส์หย่างเคื่อง ๆ

“เลว - ท่านเลวมาก”

นิกรพยักหน้า

“อือ - แล้วเอื้อมมือคว้าไก่ทอด ทันได้นั้นประไพก็จ้วงซ้อมือนิกรด้วยซ้อมดังจึก.

“นี่แน่ะ ตะกละ”

คุณหญิงวาดรีบตะครุบจานไก่ทอดไปถือไว้

“ไม่ไหว พวกนี้ใช้ไม่ได้”

นายประสิทธิ์ ๆ ว่า “นั่นนะซี มันต้องรอให้พร้อม ๆ กันซีน่า ขึ้นยั้งเจ้าหงวนกับคุณปัจจุบันนี้ไม่ได้กินแน่ ๆ”

พล พัชรารภรณ์กับนิกรและดิเรกต่างนั่งลงบนเก้าอี้คนละตัว

“นี่นายหงวนกับคุณปัจจุบันนี้ยังไม่มาอีกหรือนี้?” พลพุดขึ้นลอย ๆ.

นवलละออยิ้มกับนายพัชรารภรณ์

“คุณกิมหงวนของฉันไอ้ไอ้ตามเคย”

พุดขาดคำบังตาประตูห้องก็ถูกผลักออกเต็มแรง เผยให้เห็นโฉมหน้าของกิมหงวน หรือที่เราเรียกเขาว่าเสี้ยหงวน เขายกมือเกาะขอบบังตาประตู โผล่หน้าและตัวเข้ามาครั้งหนึ่ง.

“สวัสดีจ๊ะ ทุกคน ๆ แหม - ฉันเกือบไม่ได้ยินเสียงกะดิงกินข้าว”

นवलละออพุดขึ้นทันที

“ก็มัวงุ่มง่ามทำอะไรอยู่ละจ๊ะ?”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“อึ่หู่่นะซี”

นวลละออดหัวเราะคิกแล้วรีบทำหน้าบึ้ง

“บ้ำจิงเซียว เอาอะไรมาพูดก็ไม่รู้”

“ก็หยากถามฉันนี่นา” แล้วก็หันมายกคิ้วกับพล “จิงใหม่จะเทอ?”

พลซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“เข้ามาก็เข้ามาซียะจะได้ลงมือกินข้าว”

กิมหงวนยกคิ้ว & ที่ซ็อน ๆ ยกมือนับคนระมัดของเขา

“หนึ่ง - สอง - สาม - สี่ - ห้า - หก - เจ็ด - แปด - เก้า - เถ - หายไปไหนสองคน กินข้าวที่ไรต้องรอ

กันทุกที”

ดิเรกว่า “หายไปคนเดียวเท่านั้น มานั่งเถอะจ๊ะ ที่รักของฉัน”

“คนเดียวเมื่อไหร่ ต้องสองคนซี พวกเรามีสิบเอ็ดคน”

ประไพพูดเสริมขึ้น

“ขาดคุณพ่ออีกคนเดียวเท่านั้น ตัวคุณทำไมคุณไม่นับล่ะ”

กิมหงวนสอด้ง

“อ้อ - จิงแะเอะ - คุณอาถ้าจะเพลินกับสวนครัวจนลืมนกินข้าว” พูดจบกิมหงวนก็ถูกใครคนหนึ่ง

ผลักเข้ามาในห้องเกือบชนโต๊ะ นายปัจฉนิก ๆ นั้นเอง.

“เกะกะจิง พับผ่า จะเข้าก็ไม่เข้ายืนขวางประตูหู่ได้”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“สวัสดิ์จ๊ะ คุณอาที่รัก”

นายปัจฉนิก ๆ พยักหน้า

“สวัสดิ์หลานชาย หมู่นี้รู้สึกว่เทอสุภาพเรียบร้อยน่ารักน่าเอ็นดูขึ้นอีกมากทีเดียว”

กิมหงวนยิ้มแป้น

“จิงจ๊ะ ฉันเองฉันก็รู้สึกหย่างนี้ ฉันจะเปนหลานที่ดีของคุณอาณะจ๊ะ”

คนระมัดสามเกลออมยิ้มไปตามกัน ประภาเอื้อมือจับแขนนายปัจฉนิก ๆ

นายปัจฉนิก ๆ ชูคิ้วนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง ท่านได้สนทนากับนายประสิทธิ ๆ และคุณหยิงวาดถึงเรื่องสวนครัวของท่านซึ่งวิตกว่าน้ำอาดจะท่วมตายหมด นิกทรอดหายใจหลายครั้งมองดูจานไก่ตลอดเวลา หยากจะกินเต็มทนแต่ผู้เฒ่ายังไม่ลงมือ.

คุณหยิงวาดพูดเสียดใจ ๆ

“ฉันเสียดายแตงล้านเหลือเกิน กำลังงามเชียวนะท่าน”

นายปัจฉนิก ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“แต่ฉันเสียตายตะไคร้มากกว่า”

นายประสิทธิ์ ฯ เสริมขึ้นมาเบา ๆ

“มะอึกของเราที่กำลังเริ่มออกลูก ถ้าน้ำท่วมจริง ๆ ก็ไม่รู้ว่าจะแก้ไขกันอย่างไร”

พวกเด็ก ๆ นั่งอมยิ้มฟังท่านผู้ใหญ่คุยกัน นายปัจฉิม ฯ พยักหน้าหงิก ๆ

“เขาน้ำเหนือไหลบ่าลงมาถึงจังหวัดปทุมธานีแล้วนา คุณประสิทธิ์”

“ก็ได้ยินวิทยุบอกว่าอย่างนั้น ทางชลประทานเขาก็บอกว่า ระดับน้ำปีนี้จะต้องมากกว่าปีหกสิบหลายแน่ ๆ น่าสงสารพี่น้องชาวนาของเรามาก คงจะอดหยากกันไม่ใช่หน่อย”

นิกรถอนหายใจดัง ๆ มองดูนายประสิทธิ์ ฯ ด้วยแววตาเศร้า ๆ

“ลงมือรื้อพานกันหรือยังล่ะจะคุณอา?”

คุณหญิงวาดเอ็ดตะโรหลานชายของท่านทันที

“โท่ - หย่าทำเป็นคนตะกละตะกรามหน่อยเลย ฉันเกลียดหน้าเทอเต็มทนแล้ว”

กิมหงวนหัวเราะเบา ๆ

“เอ็งเงย คนถูกดู สม - สมน้ำหน้า เราเป็นเด็กดีไม่ถูกดู เอ็งเงย”

คุณหญิงอดหัวเราะไม่ได้

“เทอก็เหมือน ๆ กับนิกรนั่นแหละ”

กิมหงวนหน้าจ้อยทันที นายประสิทธิ์ ฯ กับนายปัจฉิม ฯ สนทนากันอีกสักครู่ นายประสิทธิ์ ฯ ก็พูดขึ้น

“ลงมือกินข้าวกันเสียทีเถอะพวกเรา เด็ก ๆ เขาคงหิวแล้ว”

พายไनोंงเงียบเสียงสนทนาทันที ได้ยินแต่เสียงซุ่มซอมกะทบกันกรึกกรีก ๆ นิกรไม่มีความจำเป็นอันใดที่จะพูดกับใครทั้งสิ้น ก้มหน้าก้มตาจะทำกิจอันควบปฏิบัติแบบสายฟ้าแลบ จนกระทั่งใครต่อใครพากันมองดูนิกรเป็นตาเดียว.

นั่นทาเอื้อมมือจับข้อมือน้องชายไว้ขณะที่เขาใช้ช่อมจะแทงไก่ทอดให้สมรักคือหมายความว่าขึ้นนั้นใหญ่ที่สุดโนจวน

“เบา ๆ บ้างซียะเทอ”

กะดิ่งทองยิ้มเจื่อน ๆ

“พีนันนี่ยุ่งจังแฮะ พี่ควรรู้จักเวลาบ้าง เวลานี้เป็นเวลากินนะจ๊ะ ไม่ใช่เวลาที่เราจะมาหยอกล้อกันเลย” พูดจบก็ยกช้อนตักแกงจืดใส่ปากดังโฮก.

นั่นทาค้อนควับ

“ถ้าเทอขึ้นกินมูมามอย่างนี้คนอื่นเขาก็ไม่ต้องกินกัน”

นิกรยกไหล่แบมือทั้งสองข้าง ไม่พูดว่าอะไรก้มหน้าก้มตากินต่อไป คนอื่น ๆ เห็นนิกรจ้วงเอา ๆ ก็ ชักฉิว เลยทำเวลาบ้าง ดิเรกไอ้เอ้กว่าเพื่อน กิมหงวนใช้วิธีกินแบบสำรวม คือตักกับข้าวทุก ๆ หย่างมาใส่ จานแล้วเลือกกินตามสบาย.

ช่วงเวลา ๑๐ นาทีเท่านั้น กับข้าวบนโต๊ะก็หมดคงเหลือแต่น้ำพริกกับผักต้มและปลาหูอีกเล็กน้อย. นายแพทย์ดิเรกทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องให้ ยกช้อนตักน้ำพริกใส่ปากเคี้ยว แล้วขบเคี้ยวเคี้ยวฟัน พุด

“ดีเหมือนกัน เรามันหยากงุ่มง่ามนัก โท - นิกรนะ ท่านช่างไม่สงสารฉันบ้างเลย ควนจะนึกถึงเพื่อน บ้างสักนิดปะไร”

นิกรยิ้มแป้น รวมช้อนซ่อมไว้

“ซาบาย ฉันท้อมแล้ว ทำเวลาสองจุดห้านาที”

ดิเรกน้ำตาคลอหน่วย ตักน้ำพริกมาใส่จานข้าว ๑ ช้อน คลุกเคล้าให้เข้ากันแล้วตักใส่ปาก

“ฮี้ - เปนเสตติมีเงินนับแสน เปนนายแพทย์ปริญญาต่างประเทศ แต่ต้องกินข้าวกับน้ำพริก”

คราวนี้เสียงหัวเราะหย่างครั้นเครงดั่งลั่นห้อง พลกล่าวกับนายแพทย์หนุ่ม

“นี่แหละคือบทเรียนที่สอนให้ท่านสำนึกไว้ว่าถึงท่านจะไปเรียนเมืองนอกเมืองนา กลับมาท่านก็ไม่ ควนยกย่องฝรั่งว่าวิเสสกว่าพวกเรา เพราะถึงหย่างไรท่านก็ต้องกินข้าวกับน้ำพริก ซึ่งเป็นยอดอาหารของ คนไทย”

ดิเรกทำตาเขียว

“แล้วฉันบอกท่านหรือว่าฝรั่งนะวิเสสกว่าคนไทย?”

พลหัวเราะ

“แต่ท่านชอบพูดภาษาฝรั่งเสมอทั้ง ๆ ที่ท่านเป็นคนไทย ไซ้ใหม่ละ?”

“โน - เอีย - เปล่า จะเปนบ้างก็ด้วยความพลั้งเผลอ ฉันทไปอยู่เมืองนอกเสียนาน ไม่ได้พูดไทยกลับ มาเลยสิ้นแข่งหมด”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“ยังงั้นต้องเปลี่ยนลิ้นใหม่”

“เปลี่ยน - ฮะ - ฮะ - เอาลิ้นอะไรเปลี่ยน?”

“เอาเถอะ แล้วฉันจะคิดดูก่อน”

คณะพักสามเกลอออกมาเยี่ยมไปตามกัน ต่างกินข้าวอ้อมแล้วทุกคน ท่านผู้ใหญ่ทั้งสามสนทนากันถึงเรื่อง ต่าง ๆ แล้วลึนสุดลงด้วยเรื่องน้ำท่วม นายปัจฉิม ๕ ว่า ถนนหลายสายในพระนครเริ่มท่วมแล้ว และที่บ้าน ‘พัชราพรณี’ นี้ น้ำก็กำลังไหลเข้าบ้านเพิ่มขึ้นทุกวัน.

“น่าสงสารพี่น้องร่วมชาติของเราที่ต้องอุทกภัยคราวนี้” นายประสิทธิ ๕ พุดกับคุณหญิงของท่าน “ฉัน คิดว่าในสองสามวันนี้ น้ำคงจะท่วมพระนครเปนแน่ เท่าที่ฟังรายงานทางวิทยุก็ปรากฏว่าน้ำไหลเรื่อยลงมา

ทุกที่ ถึงจังหวัดพระนครศรีอยุธยาแล้ว ไร่นาก็ท่วมหมด ชาวนาไม่มีที่อยู่อาศัย รัฐบาลกำลังเร่งมือทำการช่วยเหลืออย่างแข็งแรง”

คุณหญิงวาดพยักหน้าหงิก ๆ

“นั่นนะสิจ๊ะ คนจนคงลำบากในคราวนี้ ผู้ที่น่าสงสารก็คือชาวนานั่นเอง หย่างไรก็ตาม ฉันเชื่อว่าอุทกภัยคราวนี้คงไม่เดือดร้อนเหมือนเมื่อปีหกสิบหรอก”

นายปัจจนึก ๆ จึงพูดเสริมขึ้น

“แปลกจริง ๆ คุณประสิทธิ์, ทำไมนะถึงเกิดน้ำท่วม ท่านตอบฉันได้ไหม?”

“ปู่เฒ่า, คุณไม่เคยเรียนภูมิศาสตร์ดอกหรือ คุณปัจจนึก?”

“เคยเรียน แต่ว่าจำไม่ได้” พูดจบท่านก็หันมายิ้มกับกิมหงวน “เทอจะบอกอาได้ไหมว่า ทำไมถึงเกิดน้ำท่วม?”

อาเสี้ยมยิ้มอ่อนโยน

“ฉันเข้าใจดีจ๊ะ”

นายปัจจนึก ๆ หัวเราะ

“เออ, เจ้าลองอธิบายให้อาฟังสิว่า น้ำท่วมเกิดจากอะไร?”

กิมหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“น้ำมันมากมันก็ท่วมนะสิจ๊ะ”

นายปัจจนึก ๆ ค้อนควับ

“นั่นนะเรอะที่เจ้าว่าเจ้ารู้ดี?”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“จ๊ะ”

นายปัจจนึก ๆ หันมาถามนิกร

“เทออธิบายได้ไหม นิกร, น้ำท่วมเกิดจากอะไร?”

นิกรนั่งอึ้งไปสักครู่

“ง่า - ไม่ซาบหรือจ๊ะ คุณพ่อ”

นายปัจจนึก ๆ จุ้ยปากจึกจึก แล้วกล่าวถามแม่งานทั้งสี่ซึ่งพากันลุกขึ้นจากโต๊ะกินข้าว

“อ้าว, นั่นจะไปไหนกันล่ะ แม่คุณ?”

นวลละออยยิ้มอ่อนหวาน

“ก็อ้อมแล้วนี่จ๊ะ คุณอา” แล้วหล่อนก็พาเพื่อน ๆ ออกไปจากห้อง.

นายปัจจนึก ๆ สนทนากับนายประสิทธิ์ต่อไป ต่างอธิบายไม่ได้ว่าทำไมถึงเกิดน้ำท่วม พล, นิกร, กิมหงวนกับดิเรกนั่งอ้อมยิ้ม นิ่งฟังท่านผู้ใหญ่ทั้งสองสนทนากัน.

คุณหญิงวาดว่า “เห็นจะเปนเพราะปีนี้นาคให้น้ำสองตัวกะมังจ๊ะ ง่า - เขาพูดกันว่าปีไหนนาคให้น้ำน้อยตัวกะก้อน้ำมาก แต่ถ้าปีไหนนาคให้น้ำหลาย ๆ ตัวกะก้อน้ำน้อย เพราะมัวแต่เกียงงอนกัน”

พล พัทธราภรณ์ ออดหัวเราะไม่ได้

“ไม่ใช่หรอกจ๊ะ คุณแม่, เรื่องนาคให้น้ำมันเปนเรื่องเหลวไหลไม่มีเหตุผล”

คุณหญิงทำตาโต

“ชะ - ชะ ลูกคนนี้อวดดีอีกแล้ว หย่ารู้ดีไปว่าผู้ใหญ่น้อยเลย เจ้าเห็นบติทินในห้องแม่ไหมละ ปีนี้เขาบอกไว้ว่านาคให้น้ำสองตัว”

นายประสิทธิ์ ฯ จู๋ปาก

“เหลวน่า คุณหญิง, ทำเปนคนหัวโบราณไปได้ ง่า - ดิเรก เทอช่วยอธิบายให้คุณอาหญิงของเทอฟังหน่อยสิว่า น้ำท่วมเกิดจากอะไร?”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ฉันคิดว่าการที่เกิดน้ำท่วมนี้ - - -”

นายประสิทธิ์ ฯ พูดขัดขึ้นทันที

“ไม่ต้อง ๆ ๆ ให้ดิเรกเขาอธิบายเถอะ พ่อคุณ”

แห้วยื่นกะสับกะส่ายหญู่นานแล้ว อดรอนทนไม่ได้ก็พูดขึ้นดัง ๆ

“รับทานเก็บกับข้าวได้หรือยังจ๊ะ?”

นายปัจจนึก ฯ ทำตาเขียว

“ก็เก็บไปสิ”

นายแห้วถอนหายใจหนัก ๆ มองดูถ้วยน้ำพริกกับผักต้มซึ่งเหลืออยู่เพียงเล็กน้อย แล้วเขาก็รีบยกถ้วยชามออกไป ท่านผู้ใหญ่น้อยต่างขอร้องให้นายแพทย์ดิเรกเปนผู้บันยายสาเหตุของน้ำท่วม ตีอกเตอร์ปริญญาต่างประเทศนั่งชงตัวตรง วางท่าทางให้สง่าผ่าเผย นิ่งอึ้งไปนานจึงพูดด้วยเสียงก้นวานช้า ๆ คล้ายกับว่าเขากำลังแสดงปาถกถาต่อหน้าคนฟังนับจำนวนร้อย.

“ที่มาแห่งน้ำท่วมหรือความเป็นมาแห่งอุทกภัยนั้น ย่อมเกิดขึ้นจากแดดแดดในริ้วร้อนเผาหน้าโน้มน้ำล้าคลอง, โนทเล, โนมมหาสมุทร ตลอดจนกะทั่งในโองไนโหรหรือไนที่ต่าง ๆ ซึ่งมีน้ำขัง-”

คุณหญิงวาดพูดขึ้นทันที

“พ่อคุณ, เทอพูดภาษาไทยที่ฟังง่าย ๆ กว่านี้สักนิดได้ไหม ที่มาหรือความเป็นมาอะไรกันอาไม่ซาบพูดศัพท์ง่าย ๆ ฟังง่าย ๆ ดีกว่านะจ๊ะ”

ดิเรกขมวดคิ้ว

“การพูดยอมเปนเครื่องวัดภูมิธัมของผู้พูดจ๊ะคุณอาจ๊ะ นักพูดคนสำคัญ ๆ ของโลกจะต้องพยายามใช้ศัพท์สูง ๆ พูดทั้งนั้น ยิ่งพูดไม่ไห้คนฟังเข้าใจได้เท่าไรก็ยิ่งดี คนฟังที่มีสติปในการฟังนะ ถึงแม้เขาจะฟังไม่รู้เรื่อง แต่ถ้าผู้พูดเป็นคนสำคัญ ๆ ที่เขาว่าเก่งในการพูดเปนผู้พูด คนฟังก็ทำเปนว่าฟังสนุกรู้อเรื่องดี เช่นเดียว

กับคนคนหนึ่งที่ไม่รู้ภาษาต่างประเทศ เห็นใคร ๆ เขาหัวเราะก็ต้องหัวเราะไปกับเขา เรื่องมันเป็นอย่างนี้แหละ
จ๊ะ”

คุณหญิงวาดพยักหน้าช้า ๆ

“อ้อ - ยังงั้นก็เอา บอกให้รู้เถอะ ต่อไปเถอะหลานชาย แสงอาทิตย์เผาแล้วยังไงอีก?”

ดิเรกหันมายกคิ้วกับกิมหงวนเสียก่อนจึงพูดต่อไป ทำท่าทางประกอบคำพูดของเขาด้วย.

“เมื่อน้ำกลายเป็นไอก็ลอยขึ้นสู่อากาศหรือที่เราเรียกกันว่าบนอากาศหรือห้วงเวลาที่เราเรียก ที่นี้ไอน้ำ
เหล่านั้นถูกลมพัดมารวมกันเข้าก็เป็นกลุ่มเป็นก้อน มีความหนาและมีน้ำหนักเพิ่มขึ้นทุกที ง่าย - ที่เราเรียก
ว่าซีเมคนั้นแหละจ๊ะ”

“อ้อ - คุณหญิงคราง “ซีเมคนั้นหรือหลานชายที่เกิดจากไอน้ำ?”

“จ๊ะ - ถูกแล้ว ซีเมเหล่านั้นเมื่อรวมกันมากเข้าก็กลายเป็น - - -”

“ซีแม่ว” นิกรสอดขึ้นมาอย่างหน้าตาเฉย.

คุณหญิงวาดคิดว่าแตงกวาโนจาน ๑ ผล ขว้างถูกหน้าอกหลานชายของท่านทันที

“นี่แน่ะ ซีแม่ว”

นิกรหน้ามอย หนึ่งฟังดิเรกพูดต่อไป นายแพทย์หนุ่มกะแถมเบา ๆ ๕ ครั้งแล้วพูดต่อไป

“ซีเมเหล่านั้นมีน้ำหนักมากเข้าก็กลายเป็นฝนตกลงมา ฝนนี้เป็นภาษาไทย ฝรั่งเศสเรียกว่า เรน แจ็ก
เรียกว่า ไหว แต่แขกเรียกว่า โฟน”

ทุก ๆ คนหัวเราะลั่นห้อง ส่วนดิเรกนั่งหน้าตาเฉย คุณหญิงยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“เทออธิบายอย่างนี้ ทำให้นัยน์ตาของอ้าวว่างขึ้นคล้ายกับหยอดด้วยมิวรีน”

ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

“เมื่อฝนตกมากเกินไปก็เกิดน้ำท่วม ง่าย - ฝรั่งเศสเรียกว่า อู - ทัอกส์ - ไซส์”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“แต่แจ็กเรียกว่า ลือเซียวนัง”

คุณหญิงหัวเราะก๊าก

“ทำไมไปว่าเขาอย่างนั้นล่ะ พ่อหงวน เมื่อไม่รู้ฟังเขาพูดดีกว่า ดิเรกเขาไปเรียนเมืองนอกเมืองนา
มาเขาต้องรู้ดีกว่าเทอ”

กิมหงวนหัวเราะเบา ๆ

“เจ้าดิเรกไปเรียนการแพทย์จ๊ะ ไม่ใช่ไปเรียนการชลประทาน ฉันทฟังดิเรกอธิบายเรื่องความเป็นมา
แห่ง อู - ทัอกส์ - ไซส์ แล้วรู้สึกยังไงขอบอล”

นายปัจฉนิก ๆ ว่า “เจ้าอวดรู้ทำไมไม่อธิบายเสียเองล่ะ”

กิมหงวนยิ้มอ่อนโยน

“ฉันก็อธิบายไม่ถูกเหมือนกันแหละจ๊ะ เข้าใจเอาแต่เพียงว่า ปีไหนน้ำมากก็เกิดน้ำท่วม ปีไหนน้ำน้อยมันก็ไม่ท่วม แต่น้ำจะเกิดจากอะไรฉันก็เรียนให้ซาบไม่ได้เหมือนกัน”

ดิเรกว่า “น้ำเกิดจากฝนเข้าใจ”

กิมหงวนอมยิ้ม

“แล้วฝนล่ะเกิดจากอะไร?”

ดิเรกชักฉิว

“เกิดจากแสงแดดเผา้ำให้กลายเป็นไอ”

อาเสี้ยยักคิ้วแฉลบ

“เอาละ ทีนี้ฉันหยากจะรู้ว่า น้ำที่มีให้แสงแดดเผานะมันเกิดขึ้นได้อย่างไรกัน?”

ดิเรกเอ็ดตะโรลั่น

“เกิดจากฝนตกลงมานะซี”

นายประสิทธิ ฯ ยกมือห้ามทั้งสองฝ่ายให้สงบปากเสียง

“หย่าเถียงกันเลยหลานชาย ไม่มีใครแพ้ใครชนะหรอก เช่นเดียวกับไก่เกิดก่อนไข่หรือไข่เกิดก่อนไก่อันแหละ”

พายในห้องเสียบเสียงสนทนาไปสักครู่ คุณหญิงวาดชักถามนายแพทย์หนุ่มต่อไป

“พ่อดิเรก เเท่าที่เทออธิบายให้ฟังอาารู้สึกเลื่อมใสมากที่สุดทีเดียว ฟังรู้เดียงนี้เองว่า น้ำฝนเกิดจากแสงอาทิตย์เผา้ำให้กลายเป็นไอลอยขึ้นไปแล้วก็ตกลงมาเป็นฝน แล้วแสงอาทิตย์ก็เผา้ำอีก กลายเป็นไอลอยขึ้นไปตกลงมาเป็นฝนอีก ทีนี้อาหยากจะรู้ว่าทำไมปีหนึ่ง ๆ ฝนตกไม่เท่ากันละหลานชาย บางปีก็ฝนชุก บางปีก็ฝนแล้ง”

ดิเรกหัวเราะ หันมาทางนิกร

“ท่านช่วยอธิบายที่ได้ไหม ฉันจะสูบบุหรี่สักหย่อน”

นิกรยิ้มแป้น

“ฉันรู้ดีกว่าดิเรกอีกจ๊ะ คุณอาจะ ที่ฝนตกไม่เท่ากันก็เพราะไปตกในทะเลในมหาสมุทรเสียหมด ไม่ได้จะตกบนพื้นแผ่นดิน”

กิมหงวนมองดูหน้านิกรแล้วพูดสอดขึ้น

“นั่นอย่างหนึ่งจ๊ะ นายกร แล้วอีกประการหนึ่ง ปีไหนฝนตกน้อยก็คือว่าร้อนของปีนั้นโลกของเราหมุนห่างดวงอาทิตย์ไปหน่อย” พูดจบก็กลืนน้ำลายเอือก “เมื่อโลกหมุนห่างดวงอาทิตย์ ความร้อนที่จะเผา้ำให้กลายเป็นไอน้อยลง ปีนั้นฝนก็ตกน้อย แต่ถ้าปีไหนโลกหมุนเข้าใกล้ดวงอาทิตย์มากเช่นปีนี้ และอาทิตย์ก็เผา้ำในแม่น้ำลำคลองในทะเลมหาสมุทรให้เป่นไอน้อยขึ้น เทอก็คงรู้ดีแล้วสินะว่าปีนี้ฝนตกมากประกอบทั้งพวกอึ่งอ่างก็ช่วยกันร้องตลอดวันตลอดคืน ฝนจึงกะหน้าลงมาแทบไม่เว้นแต่ละวัน”

พลหัวเราะหึ ๆ

“นายหงวนจำ อึ้งอ่างนะมันเกี่ยวอะไรกับฝนด้วยจ๊ะ?”

กิมหงวนทำตาเขียว

“ไม่เกี่ยวก็ไม่เกี่ยวนะซี บ้าไปได้ นี่แหละเขาว่า มือไม่พายแต่เอาหัวราน้ำ”

นายประสิทธิ์ ๕ ออดหัวเราะไม่ได้

“เอาหัวราน้ำไม่ใช่หัว” แล้วท่านก็พูดกับทุก ๆ คน “พวกเรามาคุยกันให้เป็นงานเป็นการดีกว่า เมื่อเราคุยกันถึงเรื่องน้ำท่วม ฉันก็อยากจะบอกพวกเราว่า เวลานี้พี่น้องร่วมชาติของเราที่ต้องประสบทุกข์ภัยมีจำนวนไม่ใช่เล็กน้อย ซึ่งต่างก็ลำบากไม่มีที่หยุด ไม่มีอาหารตลอดจนเครื่องนุ่งห่ม ถึงแม้รัฐบาลที่รักของเราจะให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีก็คงช่วยเหลือไม่ได้ทุก ๆ คน เพราะมีจำนวนไม่ใช่เล็กน้อย”

นายปัจฉนิก ๕ พยักหน้าเห็นฟ้องด้วย

“นั่นนะซี มันถึงคราวแล้วที่คนมีเงินจะต้องให้ความช่วยเหลือเพื่อนร่วมชาติของตนซึ่งกำลังจะเผชิญกับความลำบากยากแค้น”

นายประสิทธิ์ ๕ ยิ้มเล็กน้อย

“พวกเราทุก ๆ คนในที่นี้ต่างเป็นผู้ที่มีฐานะดีด้วยกันทั้งนั้น โดยเฉพาะอาศัยกิมหงวนด้วยแล้ว ใคร ๆ ก็รู้ว่าเปนมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย”

กิมหงวนหน้าบานไปบ้าง

“คุณอาจจะชักชวนพวกเราให้ช่วยกันบริจาคช่วยเหลือราษฎรผู้ต้องทุกข์ภัยหรือจ๊ะ?”

“ถูกแล้วหลานชาย ขอให้พวกเราร่วมมือกันเถอะ การเสียสละเช่นนี้ย่อมนับว่าเป็นกุศลผลบุญอันประเสริฐ ตามความดำริของฉันฉันคิดว่าเราทุกคนควรจะออกเงินตามแต่จะศรัทธา มอบให้นายปัจฉนิก ๕ นำไปให้กรมประชาสงเคราะห์อีกทีหนึ่ง ขอให้คุณปัจฉนิกเป็นหัวหน้าในการนี้เถิด”

นายปัจฉนิก ๕ พากภูมิใจอย่างไหย่หลวง ท่านลุกขึ้นยืนก้มศีรษะโค้งคำนับทุก ๆ คน แล้วกล่าวขึ้นด้วยใบหน้ายิ้มแป้น

“ฉันยินดีที่จะบริหารจัดการในเรื่องนี้”

นิกรว่า “ฉันขอสนับสนุนคุณพ่อเต็มที่”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ กิมหงวนรู้สึกคันจมูกก็ทำหน้าขู่แล้วจามออกมาอย่างดัง ๆ

“ฮืด ฮะเอ๊ย!”

นายปัจฉนิก ๕ ชักฉิว

“เทอจามทำไม?”

อาเสี่ยยิ้มเล็กน้อย

“มันคันจมูกจ๊ะ”

นายปัจฉนิก ๕ ชุดตัวลงนั่งตามเดิม

“ฉันขอเสนอว่า เราต้องจัดการเรื่องนี้โดยเร็วที่สุด ใครจะออกเงินเท่าไรว่ามา ขอให้มอบเงินให้ฉันในวันนี้ พี่น้องร่วมชาติของเรากำลังต้องการความช่วยเหลือ เมื่อเรามั่งมีศรีสุขหย่างนี้เราก็ควนเคื้อเพื่อเจื้อจวนคนจนบ้าง ว่ายังงั นายกิมหงวน เทอจะออกเงินเท่าใด?”

กิมหงวนหัวเราะ

“ถามคนอื่นก่อนเถอะจ๊ะ”

นายปัจจนึก ๔ อมยิ้ม มองดูทุก ๆ คน

“ใครจะออกเท่าไรว่ามา?”

คุณหญิงวาดยกมือขวาขึ้นเหนือศีรษะ นายปัจจนึกรีบกล่าวถามทันที

“เท่าไรจ๊ะ คุณหญิง?”

“เปล่าจ๊ะ ฉันขออนุญาตออกไปนอกห้องสักประเดี๋ยว”

นายปัจจนึก ๔ ถอนหายใจหนัก ๆ คุณหญิงวาดรีบลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องหย่างรีบร้อน

นายประสิทธิ ๔ ว่า “ฉันออกพันบาท คุณปัจจนึก”

“พันบาท, ดีมากคุณประสิทธิ ถ้าเสตถึในประเทศไทยมีใจเมตตากรุณาต่อคนจนเหมือนหย่างท่านแล้ว พี่น้องร่วมชาติของเราที่ประสบอุทกภัยคงจะปลดเปลื้องความทุกข์ไปได้มาก คนอื่นละ ใครออกเท่าไรว่ามา?”

พลพุดยิ้ม ๆ

“ฉันกับนันทาสองคนหาร้อยบาทจ๊ะ คุณอา”

“เออ - ดี เจ้าละนิกร หย่าให้หน่อยหน้ากว่าเจ้าพลพานา”

นิกรนั่งตริกตรอง

“ฉันกับประไพสี่ร้อยเก้าสิบบาทจ๊ะ”

นายปัจจนึก ๔ สดุ้งสุดตัว

“สี่ร้อยเก้าสิบบาท บู้โไฟ - เจ้าจะออกอีกหนึ่งบาทให้มันครบห้าร้อยบาทไม่ได้หรือ กร?”

นิกรหัวเราะเบา ๆ

“ฉันสัทธาเท่านี้จ๊ะ”

“เออ - ดี ตามใจเจ้า” พุดจบกก็หันมาทางนายแพทย์ดิเรก “เจ้าละ, จะออกเท่าใด?”

“ฉันกับประพาสองคนหาร้อยบาทจ๊ะ”

“เออ - ดี” แล้วนายปัจจนึก ๔ ก็เปลี่ยนสายตามาที่กิมหงวน “ว่ายังงัจ๊ะ นายจะออกเท่าไรก็ว่ามา?”

กิมหงวนหัวเราะ

“คุณอาออกเท่าไรละจ๊ะ?”

“อาออกพันบาทเท่ากับคุณประสิทธิเขา”

อาเสี้ยยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“คุณอามีเงินนับแสน ออกพันบาทเท่านั้น อีกลีจะ สักห้าพันบาทค่อยยังชั่วหน่อย”

นายปัจจนึก ๆ สิ้นสี่สะ

“ดีแล้ว, ถ้าเอาออกมากเกินไปมันจะเป็นการหักหน้าพวกเสตที่เรามีเงินมากกว่าอา”

นิกรพูดกับกิมหงวนทันที

“เทอน่ะอย่าซักความยาวสาวความยืดเลยนะ เทอจะออกเท่าไรไหนบอกมาซีฉันหยากรู้จัง”

อาเสี่ยถูมือไปมา

“เอายังงี้ก็แล้วกันนิกร เทอลองรวมเงินทั้งหมดซีจะได้เท่าไร?”

นิกรยกนิ้วมือขึ้นนับ

“คุณพ่อกับคุณอาสองพันบาท พลห้าร้อยบาท ฉันที่ร้อยเก้าสิบบ้าบาท ดิเรกห้าร้อยบาท รวมทั้ง
หมดง่า - ว้า - เท่าไรหว่า คิดดูก่อน”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“สามพันสี่ร้อยเก้าสิบบ้าบาทจ๊ะ”

นิกรทำหน้าที่เช่อ ๆ

“แหม - นายคิดเลขได้คล่องแคล่วยังกะใช้เครื่องคิดเลขนะ” แล้วเขาก็หันมาทางกิมหงวน “ว่าไง
เทอ คิดได้แล้ว รวมเงินทั้งหมดสามพันสี่ร้อยเก้าสิบบ้าบาท”

“เอาสี่คูณเข้า” กิมหงวนพูดยิ้ม ๆ

“คุณทำไมกันนะ?” นิกรถาม.

“เถอะน่า, แล้วฉันจะบอกเทอว่าฉันจะออกเงินเท่าใด”

นิกรหัวเราะ เปลี่ยนสายตามาที่ดิเรก

“คุณหมอ, ช่วยคุณที่เถอะน่า”

ดิเรกพูดเร็วปรือ

“หมื่นสามพันเก้าร้อยเก้าสิบบหก”

นิกรอ้าปากหวอ

“ว้า - ทำไมคิดเร็วนักเล่า?”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแป้น

“เลขง่าย ๆ อย่างนี้ฉันจะเทอ ม่ายยังงั้นฉันจะเป็นต๊อดเต๋อได้หรือ?”

“อือ - จิงแฮะ” แล้วนายการุณวงศ์ก็หันมาทางกิมหงวน “แล้วยังไงอีกพ่อคุณ เอาสี่คูณแล้วได้หมื่น
สามพันเก้าร้อยเก้าสิบบหก”

กิมหงวนว่า “เอาสี่หารเข้า”

นิกรลืมหูลง

“มะ هنگนะ เอาสี่หารมันก็อได้สามพันสี่ร้อยเก้าสิบบเก้าเท่าเดิมนะซีจะนาย”

อาเสี่ยหัวเราะ

“ก็นั่นนะซี เอาละ, ฉันบอกพวกท่านได้แล้วว่าฉันออกเงินพันบาท”

เสี่ยหัวเราะหย่างครั้นแครงดั่งลั่นห้อง นิกรทำท่าอ่อนอกอ่อนใจ

“เสียเวลาไม่เข้าเรื่อง เทออกจะโยกโย้มากนะ กิมหงวน”

“จ๊ะ, คนมีสตางค์เปนยังงั้นเอง ต้องมีโยกโย้นิดหน่อยตามธัมเนียม หย่างไรก็ตาม ฉันยังดีกว่า
เทอมากที่กล้าอุทิสเงินถึงพันบาท”

“อ้อ - ก็เทอรวยกว่าฉันนี่จ๊ะ ลองฉันมีเงินหย่างเทอซี หย่างน้อยฉันจะออกตั้งหมื่นบาท”

นายปัจจนึก ๆ ว่า “หย่าเถียงกันเลยน่า ของพรรคนี้ต้องแล้วแต่สัทธาคือความสมัครใจ”

บังตาประตูห้องกินข้าวถูกผลักออก คุณหญิงวาดเดินเข้ามาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม นายประสิทธิ ฯ

กล่าวถามภรรยาของท่าน

“เรียบร้อยแล้ว?”

คุณหญิงยิ้มอาย ๆ

“จ๊ะ, เรียบร้อยแล้ว” พุดจบก็ซุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ “ว่ายังไงจ๊ะ การเรียกรายเงินช่วยเหลือผู้ประสบ
อุทกภัยดำเนินไปได้แค่ไหนแล้ว?”

นายประสิทธิฯ ว่า “คุณปัจจนึกเขาจัดการเรียกรายได้เงินรวมทั้งหมดสี่พันสี่ร้อยเก้าสิบเก้าบาท”

“โอ้, ทำไม่มีเสสหนึ่งบาทละจะท่าน?”

นายปัจจนึก ๆ พุดขึ้นทันที

“พ่อเจ้าประคุณนิกรหลานชายคุณหญิงนะซีเขาออกสี่ร้อยเก้าสิบเก้าบาท”

“ฮี้!” คุณหญิงวาดร้องขึ้นดัง ๆ “พิลึกคนจิงเชียวเด็กคนนี้”

นายปัจจนึก ๆ ถามคุณหญิงต่อไป

“คุณหญิงละจะออกเท่าไร?”

นายประสิทธิ ฯ รีบพุดขึ้นโดยเร็ว

“อ๊ะ, ฉันออกแล้วนี่นา คุณปัจจนึก, พันบาทนะหมายความว่าฉันกับคุณหญิงสองคนรวมกัน”

ท่านผู้ใหญ่ทั้งสองต่างพากันหัวเราะลั่น ต่อจากนั้นทั้งหมดก็ปรึกษารื้อกันในเรื่องนี้ เปนอันว่าทุก
คนจะต้องมอบเงินให้นายปัจจนึก ๆ ไนวันนี้ เพื่อจะได้นำเงินทั้งหมดไปมอบให้กรมประชาสงเคราะห์จัดการ
ช่วยเหลือราษฎรที่ต้องอุทกภัย.

ในที่สุด นายปัจจนึก ๆ ได้ลุกขึ้นยืนพุดสรุปความ

“ฉันรู้สึกปลื้มใจมากที่พวกเราทุกคน ๆ ต่างมีใจเมตตากรุณาต่อเพื่อนร่วมชาติของเรา ฉันเชื่อเหลือ
เกินว่า ท่านผู้ดีมีเงินทั้งหลายคงจะไม่นิ่งนอนใจ และคงยินดีบริจาคทรัพย์ช่วยเหลือช่วยพี่น้องร่วมชาติเช่น
เดียวกับเรา”

นิกรร้องขึ้นดัง ๆ

“ขอให้ท่านที่รักชาติจงจเริน ไชโย”

สายตาทุก ๆ คู่มองมาที่นายการุณวงศ์เปนต์ตาเดียว นิกรลุกขึ้นทำหน้าที่ปูเลียน ๆ เดินอมยิ้มออกไปจากห้อง.

กิมหงวนพูดขึ้นเปรย ๆ

“เลิกประชุมกันทีเถอะพวกเรา ถึงเวลาไปทำงานกันแล้ว”

ทุก ๆ คนลุกขึ้นจากโต๊ะกินข้าวเดินออกไปจากห้อง ต่างรู้สึกปิติยินดีที่ได้มีโอกาสช่วยเหลือพี่น้องร่วมชาติตามสมควร เว้นแต่คุณหญิงวาดคนเดียวที่ยังครุ่นคิดถึงเรื่องฝนตกเพราะพระอาทิตย์เภาน้ำให้กลายเป็นไอ ไม่ใช่เพราะนาคให้น้ำ.

ไ้ที่สุดจังหวัดพระนครศรีอยุธยาทุกภาค

น้ำไหลป่าท่วมถนนสายต่าง ๆ ท่วมบ้านเรือนเคหะสถานทุกหนทุกแห่ง ระดับน้ำสูงขึ้นทุก ๆ วัน มองดูพระนครหลวงราวกับกรุงเวนิส การคมนาคมเป็นไปด้วยความยากลำบาก ชาวที่ไปไม่ได้ก็กลายเป็นความจริงเช่นรถยนต์ชนกับเรือจ้าง รถวางชนกับเรือใบ ตามถนนรถกับเรือแล่นสับสนอลหม่าน คลื่นของรถบัสประจำทางราวกับเรือกลไฟที่เดินในแม่น้ำ หนอง ๆ สว ๆ เห็นเป็นของสนุกพากันเดินท่องน้ำหาเรื่องให้ทำเปื่อย บ้างก็พายเรือเล่น พวกสุภาพสตรีต่างนุ่งกางเกงขาสั้น ที่มีสตาจค์ก็ตัดกางเกงขาสั้น ที่มีสตาจค์ก็ตัดกางเกงด้วยผ้าราคาแพง ๆ ที่ไม่มีสตาจค์ก็เอาของน้องชายของลูกหรือของผัวมานุ่งท่องน้ำ การท่องน้ำเล่นโก้ เป็นอยู่ ๓ - ๔ วัน ทางทหารเห็นไม่เป็นเรื่องก็สั่งตำหรวดตะครุฑผู้ที่ท่องน้ำหรือพายเรือเล่นด้วยความสนุกสนาน.

เพราะน้ำท่วม นักขวยโอกาสทั้งหลายจึงร่ำรวยไปตามกัน เรือพายขนาดเล็กนั่ง ๒ คนประกอบด้วยไม้ยาง ๓ แผ่น เคยมีราคา ๑๐ สลึง กลายเป็น ๒๐ บาท เรือใบไม้สักนั่ง ๓ คน ๕๐ บาท เรือลำปั้นเล็ก ๆ ลำละ ๖๐ บาท แม้กะทั่งพายก็ขายกันถึงเล่มละ ๖ สลึง พวกเราจำเป็นต้องซื้อไว้สำหรับนั่งไปทำงาน ไปกิจธุระ แม้กะทั่งไปส้วมก็ต้องใช้เรือ ค่าโดยสารรถสามล้อแพงหย่างที่ได้ยินบอกราคาแล้วอดหัวเราะไม่ได้ จากหัวลำโพงมาสำนักเพลินจิตต์ ๒ บาท คนนั่งรถสามล้อในขณะนั้นคือเสตถิ ค่าเรือจ้างไม่สู้จะแพงนัก เพราะพี่น้องชาวชนบทของเราได้นำเรือลงมากลุมเทพ ๆ มากแล้วรับจ้างส่งคนโดยสาร.

ความลำบากยากเย็นในเวลาน้ำท่วมย่อมเป็นของธรรมดา ทุกบ้านเรือนต้องยกพื้นหนีน้ำ ราคาไม้กะดานแพงเท่า ๆ เหล็กในเวลาก่อนสงคราม อาหารการกินแพงหูฉี่ กวียเดี่ยวเริ่มขึ้นราคาจากขามละ ๕ เป็น ๑๐ สตาจค์ อะไร ๆ แพงทั้งนั้น อาหารจำพวกผักไม่มีใครกล้าซื้อกิน ผักกาน้ำก็โลละ ๑๐ สลึง คนจนแยะ คนมีสตาจค์ค่อยยังชั่วหน่อย รัฐบาลที่รักของเราได้พยายามช่วยเหลือประชาชนทุกสิ่งทุกประการเท่าที่จะช่วยได้ มีการแจกข้าวสาร ทำยกพื้นไ้ตามหน้าห้องแถว ส่งแพทย์ออกตรวจตราสุขภาพของราษฎร.

หย่างไรก็ตาม ถึงแม้จะต้องประสบทุกข์ภัยและอยู่ในสถานะสงคราม ประชาชนก็ยังตั้งมั่นอยู่ในความสงบ มีกำลังใจเข้มแข็งสามารถทนกับสถานะการอันคับขัน.

บ้าน 'พัชรภรณ์' ถูกน้ำท่วมหมดแล้ว โรงรถยนต์และเรือนต้นไม้ระดับน้ำสูงถึง ๑.๒๕ เมตร นายประสิทธิ์ ฯ ต้องจ้างช่างไม้ยกบ้านขึ้นสำหรับให้รถยนต์ตั้ง ๕ คันอาศัยอยู่บนนั้น พี่ชนักสวนครัวที่ปลูกไว้จมหายลงไปใ้ในน้ำ กรงไก่ก็ถูกน้ำท่วมต้องยกพื้นชั้นล่างของตัวตึกไ้และที่ตึก 'สี่สหาย' ก็เช่นเดียวกัน คณะพัคสามเกลอต้องร่นอยู่ในเรื่องน้ำท่วมจมไม่เป็นอันทำอะไร งานอาชีพหยุดชงัก เพราะน้ำท่วมห้างร้านหมด

ต้องปิดทำการค้าชั่วคราว เว้นแต่นายปัจจุบัน ๙ คนเดียวที่ยังมีรายได้จากเงินกู้ ปรากฏว่ามีคนอุสาห์เดิน
ท่องนำมากู้เงินจากท่านไม่เว้นแต่ละวัน.

พล, นิกร, กิมหงวนต้องหยุดที่บ้าน ไม่ได้ไปเที่ยวไหน การออกไปจากบ้านจะไปได้โดยทางเรือเท่า
นั้น แล้วก็ต้องลงจากเรือขึ้นรถสามล้อสลับกันไปเป่นระยะ ๆ สามเกลอเคยไปเที่ยวหาอะไรกินที่ราชวงศ์สัก
ครั้ง ค่าโดยสารเรือและรถไปและกลับรวม ๓ บาท เลยหมดสัตว์ที่จะย่างกรายไปไหน อนึ่งการแต่งกายก็
ไม่มีใครตรวจนัก เพราะบางทีก็ต้องถอดรองเท้าหิ้ว ต้องลุยน้ำ.

เข้าวันหนึ่ง ตรงกับวันอาทิตย์.

ในราว ๙.๐๐ น. เสส ที่หน้าตึกใหญ่ชั้นล่าง นิกรกับกิมหงวนของเรากำลังทำหน้าที่เป็นช่างต่อเรือ
อบตหย่างชะม๊กชะเม่น มีไม้กะดานกองอยู่หลายแผ่น เครื่องมือช่างไม้ครบครัน สี่ว, กบ, เลื่อย, ขวาน, ตาปู,
ค้อนรู้สึกว่านิกรกับกิมหงวนมีความมานะพยายามมาก เรือบตขนาดนี้ ๓ คนจะเป็นรูปเป็นร่างในวันนี้ซึ่ง
ครบวันที่ ๕ ของการล้างเรือลำนี้.

ท่านผู้อ่านคงจะแปลกใจที่สงสัยสงสัยถึงกับลงมือต่อเรือเอง ความจริงเขามีเงินมากมายพอที่จะซื้อเรือ
อบตมาไว้ใช้สัก ๒-๓ พันลำก็ได้ แต่สงสัยสงสัยของเราเจ็บใจความหน้าเลือดของนักฉวยโอกาส มีผู้นำเรือมา
ขายที่มีหลายรายด้วยกัน เมื่อถามราคา เจ้าของเรือก็เสนอราคาคล้ายกับเรือบตลับปะรังค์นั้นเป่นเรือรบ
ลำนี้เดี๋ยวดูเอาตั้ง ๔๐ บาทบ้าง ครั้นไปหาช่างต่อเรือเพื่อจ้างต่อ นายช่างก็โก่งราคาเสียสูงลิ่ว 'เรือบตนี้ ๕
คนหรือคุณ ต้องการให้แล้วเส็ดใน ๓ วันหรือจะ คิด ๗๐ บาทเท่านั้นแหละจะ' นี้เองทำให้นิกรกับกิมหงวน
เกิดทิตติมานะขึ้นมา.

จึงเมื่อวันพุดนี้ กิมหงวนได้โทรศัพท์ไปที่โรงเลื่อยของเขา สั่งให้ผู้จัดการส่งไม้มาให้เขาสำหรับต่อ
เรือ ๑ ลำ ทางโรงเลื่อยรีบจัดส่งมาให้ทันที แล้วสงสัยสงสัยก็ชะม๊กชะเม่นต่อเรือทั้งกลางวันกลางคืนจนไม่
เป่นอันกินอันนอน.

พลทายว่เรือลำนี้จะต้องกลายเป่นไม้ค้วกปูนหย่างไม่ต้องสงสัย นายปัจจุบัน ๙ ทายว่ มันอาดจะ
เป่นถึงสี่เหลี่ยมที่ลอยน้ำได้ นายประสิทธิ ๙ ว่ ถ้าเรือลำนี้สำหรับติดแต่ว่เป่นเรือลอยน้ำได้นั่งได้ ท่านจะ
ยอมเอาหัวเดินต่างเท้า ๑ เดือน คุณหยิงวาดว่ ท่านไม่เชื่อว่าเรือลำนี้จะแล้วเส็ดก่อนน้ำแห้ง นายแพทย์ดี
เรกว่ ถ้ากิมหงวนกับนิกรล้างเรือลำนี้ได้เขาจะยอมกราบเท้านายช่างต่อเรือคนละ ๓ ครั้ง ประไปประภา
นั้นทานวลละออลงความเห็นเหมือนพล คือว่ เรือลำนี้จะต้องเป่นไม้ค้วกปูนหรือหย่างดีก็เป่นไม้ค้วกกะปิ
นายแห้วว่ เรือลำนี้น่ากลัวจะเป่นโงงผีมากกว่าเรือ.

เมื่อถูกสบประมาทหย่างนี้ กิมหงวนกับนิกรก็ยิ่งเพิ่มความมานะยิ่งขึ้น นายช่างทั้งสองตื่นนอนตั้ง
แต่ ๖.๐๐ น. ล้างหน้าล้างฟันเรียบร้อยก็รีบลงมาล้างเรือต่อไป ทำกันหย่างชะม๊กชะเม่นจริง ๆ ต่างก็มหน้า
ก้มตาใส่กบ ไม่พูดอะไรกันเลย ไม่สูบบุหรี่ ไม่กินไอเลียง ต่างเคร่งเครียดกับงานของเขา.

สองสหายแต่งกายเหมือน ๆ กันคือ นุ่งกางเกงขาสั้น สวมเสื้อเชิ้ต มีแถบกันแสงสว่างติดที่หน้าผาก มีดินสอเขียวแดงทัดหูคนละแท่ง ทำทางทะมัดทะแมงราวกันช่างต่อเรือที่ชำนาญงาน.

นิกรไสกบหย่างคล่องแคล่ว ครั้งหนึ่งกิมหงวนเงยหน้ามองดูเพื่อนเกลอของเขา อดรอนทนไม่ได้ก็พูดขึ้น.

“เฮ้ - นิกร เหงื่อไหลไคลย้อยเขียวระง่ำก้น หยุดพักเล่นโอเลี้ยงกันคนละแก้วดีไหม?”

นิกรเงยหน้ามองดูกิมหงวน แล้วพูดกับเพื่อนเป็นคำกลอน

“ทำอะไร	ก็ควนจ้ำ	ทำให้เสียด
หย่าทำเปนเปด	อวดขัน	ประชันไก
อโรคา	ปรมา	ท่านว่าไว้
อันความเพียร	จะพาให้	ได้ผลเทอญ”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“แหม - กลอนของเทอฟังแล้วปวดท้อง”

กะดิงทองอมยิ้ม มองดูไม้พื้นแผ่นหนึ่งที่กิมหงวนไสกบหยู่เกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว.

“ว่า - ไสกบยังงัยกัน ตั้งเกือบปีแล้วไม่เห็นไปได้แคไหน”

อาเสี่ยชมวดคิ้วย่น

“กบมันที่อ”

นิกรจู้ยปาก

“ไหน ส่งมาให้ฉันดูสิ บา - งุ่มง่ามยังงัยจะก้อกว่าจะได้ขี่เรือลำนี้ก็คงจะถึงนำน้ำปีหน้า” พูดจบก็รับกบมาจากกิมหงวน พิจารณาดูสักครู่นิกรก็สอด้งโยยง “ไอ้โยย เทอ - เทอจ๋า กบของเทอมันกลายเป็นเขียดไปแล้วละนาย”

กิมหงวนลื้มตาโพลง

“หา - ทำไมละ?”

นิกรลั่นสีสะซ่า ๆ

“เทอไม่ได้ใส่เหล็กคมกบนำซี มีแต่ตัวกบเปล่า ๆ มันจะกินเนื้อไม้งัยงัยละ”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“นั่นนะซี ฉันเองก็สงสัยมานานแล้ว ไสคล่องปริ๊ดแต่ทำไมขี่กบไม่ออก”

นิกรโยนกบลงไปในน้ำ

“เอากบในลังออกมาใหม่อีกตัวหนึ่งแล้วก็รีบใสไม้เข้า ฉันจะเริ่มประกอบลำเรือในตอนเที่ยงวันนี้แหละ” พูดจบก็อ้าปากกว้างจนเห็นลิ้นไก่แล้วหวาดง “เฮี้ยว! แหมชกั๊งวงนอนแล้วละแฮะ”

สองเกลอลงมือไสกบต่อไป นายแห้วคนใช้ของบ้าน ‘พัชรารภรณ์’ ถือถาดใส่โอเลี้ยง ๒ แก้ว เดินออกมาจากห้องกลาง เขาวางถาดเงินลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่งแล้วพูดยิ้ม ๆ

“รับประทาน คุณหญิงให้นำโอเลี้ยงมาให้รับประทานจะ”

นิกรไล่กบพลางพูดพลาง

“จ๊ะ, ขอบใจ”

นายแห้วมองดูไม้กะดานที่สองเกลือกำลังไสแล้วก็อดหัวเราะไม่ได้

“ฮะ - ฮะรับประทาน เมื่อไหร่เรือลำนี้จะลงน้ำได้จ๊ะ?”

นิกรหันมาทำตาเขี้ยว

“นั่นมันเรื่องของฉันไม่ใช่เรื่องของนาย ไป - ไปให้พ้น”

แห้วหัวเราะ

“รับประทานฉันหยากช่วยท่าน”

กิมหงวนตวาดเว็ด

“ไม่ต้อง”

แห้วอมยิ้ม เดินร้องเพลงหงิง ๆ กลับเข้าไปในห้อง นิกรมองดูแก้วโอเลี้ยงแล้วกล่าวขึ้นเป็นคำกลอน

“อันเครื่องจักร ยังรู้จัก หยอดน้ำมัน
คนเรานั้น จึงต้องกิน ให้สิ้นหวัง”

อาเสี้ยเอ็ดตะโรลั่น

“พอ! บู้โ! - ถ้าเทอสงสารฉันละก็อย่าพยายามพูดเป็นคำกลอนอีกเลยนะ”

“ทำไมล่ะจ๊ะ?”

“บอกว่าปวดท้อง กลอนของเทอมันฟังไม่ได้นี่นา”

นิกรหัวเราะ ยกแก้วกาแฟขึ้นดูดลลอด ทอดสายตามองดูน้ำที่หน้าตึก

“วันนี้ น้ำมากกว่าเมื่อวานแปนกอง”

กิมหงวนพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“เขาว่าวันที่สี่สิบห้า น้ำจะท่วมถึงยอดไม้”

นิกรสอ้งโหยง

“ฮ้า? แล้วจะไปยุ่งกันที่ไหนล่ะพ่อคุณ?”

“อ้อ - ไม่เป็นไร ที่เขาน้ำท่วม ที่เขาน้ำท่วมยอดไม้คงเป็นต้นไม้เตี้ย ๆ จำพวกหย้าแพรกหรือ ต้นพริกมะเขือ”

นิกรหัวเราะหึ ๆ ขณะนั้นนายปัจฉิม ๔ กับพล พัทธราภรณ์ และ นายแพทย์ดิเรกได้พากันเดินออกมา จากห้องโถง ทั้งสามคนหยุดยืนมองดูช่างต่อเรือทั้งสอง นายปัจฉิม ๔ อมยิ้ม พูดสัพยอกนายช่าง

“โง - กิมหงวน, อามีหวังที่จะได้นั่งเรือลำนี้ไหม?”

กิมหงวนไม่ตอบ ก้มหน้าก้มตาไสไม้ พลพูดเสริมขึ้น

“ฉันทายว่า เรือลำนี้ถ้าไม่เปนมัควักปูนก็ต้องเปนมัจิมพันอันกะทัดรัด”

ดิเรกหัวเราะก๊ากใหญ่

“คนที่โง่แกมหยิ่งมักจะคิดว่า ถ้าใครทำอะไรได้แล้วตนก็จะต้องทำได้เช่นเดียวกัน มันเป็นเรื่องที่นำเสนอสารอย่างที่จะช่วยอะไรกันไม่ได้”

กิมหงวนอมยิ้ม มองดูนายแพทย์หนุ่มเพื่อนเกลอของเขา แล้วหยิบช็อกบิชุ่มหนึ่งยัดใส่ปากดิเรกทันที

“น่าฟังมาก ท่านพูดเป็นคติดี ให้รางวัลช็อกบิชุ่ม”

ด็อกเตอร์หนุ่มคายช็อกบิชุ่มทิ้งแล้วบ่นพึมพำ นายปัจฉิม ๔ เดินเข้ามาเย็นช้า ๆ นิกร ยกมือตบสี่สะลูกเขยของท่านเบา ๆ

“ถ้าเรื่องเล่านี้เพียงสักแต่ว่าเป็นเรื่องลอยน้ำได้พอจะดีใจมากที่ลูกเขยของพ่อมีความสามาถในการต่อเรือ”

นิกรยิ้มเล็กน้อย

“มันจะต้องเป็นเรื่องที่กะทัดรัดน่าเอ็นดูที่สุดเชียว่ะ คุณพ่อ, คอยดูก็แล้วกัน เจ้าพลกับดิเรกดูถูกนัก ถ้าเรื่องเล่านี้ลงน้ำเมื่อไรฉันจะไม่ยอมให้เจ้าสองคนนี่นั่งเรือของฉันไปอนาคต”

พลกับดิเรกหัวเราะงอหาย

“ปวยการน้ำ นิกร” พลพูดยิ้ม ๆ “เสียเวลาเปล่า ๆ บอกฉันหน่อยซิว่าเธอจะประกอบให้เป็นรูปเรืออย่างไรกัน?”

นิกรค้อนควับ

“มันจะยากอะไรอะ เขาไม่มาประกบกันเข้าตีตาปูเป้ง ๆ เอาขันยาก็สำหริต กะอีสมบัติเรือพายเล่น ถ้าทำไม่ได้ก็ตายเสียดีกว่า”

“อือ” ดิเรกคราง “เธอมีความเชื่อมั่นในความสามาถของตัวเอง คนหย่างนี้มักจะเปนมหาบุรุษ”

นิกรยิ้มแป้น ส่งซองบุหรืตราอุถุให้นายแพทย์หนุ่ม

“สูบบุหรืซีเพื่อน”

กิมหงวนแลเห็นเข้าก็สตุ้งโฮยง ยกมือคลำกะเป่าเสื้อเซีตของเขาแล้วรีบตะครุบเอาซองบุหรืมาจากมือนิกร

“ซีะ - ซีะ ไวจิงนะพอกกร เผลอแพล็บเดียวเท่านั้นจิกเอาซองบุหรืมาจากกะเป่า อ้ายนิตยมือไวใจเร็วของเทอนะเลิกเสียที่เถอะนะ หยอกล้อกันไนมูพวกนะไม่เป็นไรหรอก แต่ถ้าไปเล่นกับคนอื่นเข้าเทอจะต้องย้ายบ้าน”

“ย้ายไปไหนจ๊ะ?” นิกรถามยิ้ม ๆ.

“ย้ายจากนอกคูกไปอยูไ่ในคูกจ๊ะ” พุดจบกิมหงวนก็ค้อนปะหลับปะเหลือก.

“ขอยาตัวซีหงวน” พุดพลางนิกรก็แบมือออก.

กิมหงวนรีบเก็บบุหรืใส่กะเป่า

“หน้าหย่างเทอนะหย่าสูบบุหรีหย่างนี้เลย”

พลพุดเลิมขึ้น

“เราเป็นคนไทยเราต้องสูบบุหรีของไทยจึงจะถูก”

ดิเรกหัวเราะก๊าก

“จิง - เกิดเป็นคนไทยอุดหนุนไทยจึงจะต้องด้วยรัตนนิม”

กิมหงวนชักฉิว

“ดิเรกจ๋า”

“จ๋า” ดิเรกขานเสียงยาว.

“ก่อนที่ท่านกับนายพลจะว่าฉันนะคิดดูให้ดีเสียนะจ๊ะ” แล้วกิมหงวนก็ล้วงซองบุหรีตราออกออกมาหยิบบุหรีในซองมวนหนึ่งส่งให้ดิเรก “เซินเทอแหกตาดูเสียให้ดี บุหรีนี่นะบุหรีไทยใช่ไหม?”

นายแพทย์หนุ่มมองดูเครื่องหมายที่มวนบุหรีแล้วร้องขึ้นดัง ๆ

“ตราแมว ฮะ - ฮะ ทำไมของมันจึงเป็นอูถ?”

นายกิมหงวนของเรายิ้มแห้ง ๆ

“ฉันให้เจ้าแห้วออกไปซื้อเขาไม่ให้ของมาด้วยก็เลยใส่ของตราอูถ เข้าที่ตีเหมือนกัน ใครไม่รู้ก็เห็นว่าเราสูบบุหรีตราอูถของละบาทกว่า เดียวนี้ใคร ๆ เขาเล่นแบบนี้ทั้งนั้น”

นายปัจฉนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ

“เจ้าหงวนนี่ลูกไม้พราวเซียวฮิ”

ที่ประตูใหญ่หน้าบ้าน ‘พัชรภรณ์’ มีกะทาทายคนหนึ่งแต่งกายปอน ๆ พายเรือแคนูลำหนึ่งเข้ามาในบ้านที่หัวเรือมีเชิงปลาหนึ่งปักไว้ สแดงว่าเรือลำนี้ซื้อที่ขายแต่ขอไม่ให้ คนะพัคสามเกลอต่างเงยหน้ามองดูนายแพทย์ดิเรกพุดขึ้นเบา ๆ

“หมอนี้ถ้าจะเอาเรือมาขาย สวยจ้งแยะ ทาสีเซียวแลบเหลือองเข้าที่มาก ถ้าจะหลายบาท”

กะทาทายคนนั้นทำหน้าที่เชอ ๆ แล้วร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“เรือแม่เอ๊ย”

นายปัจฉนิก ๆ หัวเราะคิก

“กลัวเขาจะไม่รู้ว่าขายเรือร้องเสียลั่นเซียวพล, อาซักขอบเรือลำนี้เสียแล้วละ ซื้อไว้ตีใหม่หลานชายจะได้ไว้ไปเที่ยวพระรูป อีกไม่กี่วันก็ถึงยี่สิบสามตุลาคมแล้ว”

กิมหงวนเงยหน้าขึ้นมองดูนายปัจฉนิก ๆ

“หย่าซื้อเลยจ๊ะ คุณอา เสียสต่างค์เปล่า ๆ พวุงนี้เรือของฉันจะเส็ดแล้ว”

นิกรว่า “ถ้าคุณพ่อขอบเรือแคนู ฉันก็จะเปลี่ยนแปลงให้เป็นรูปเรือแคนูซึ่งคงไม่ยากเย็นอะไรนัก ทำให้ห้วงอนทำยงอนเข้าม้นก็เป็นเรือแคนูเท่านั้นเอง”

นายปัจฉนิก ๆ อมยิ้ม

“ง่ายเหลือเกินนิ”

“จะยากอะไรจ๊ะ คนอื่นเขาทำได้ฉันก็ต้องทำได้” พุดจบนิกรก็หยิบบุหรี่ปราดออกมาจากกะเป่าเสื่อเขี่ยโปโล ดึงออกมาจูดสูบมวนหนึ่งแล้วส่งให้เพื่อน ๆ

กิมหงวนลื้มตาโพลง คล้ำดูกะเป่าเสื่อเขี่ยแล้วเอ็ดตะโรลั่น

“เฮ้ - ของฉัน”

นิกรยิ้มแป้น

“ของฉันจะนาย ฉันซื้อมาเมื่อวานนี่เอง”

“แล้วของฉันหายไปไหน นายล้วงเอาไป”

“เปล่าจ๊ะ” นิกรพุดหน้าตาเฉย “ของเทอของตราอูถแต่ข้างโนตราแมว ของฉันทั้งข้างนอกและข้างโนตราอูถเหมือนกัน”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“ฉันมีแมวอยู่หนึ่งมวนเท่านั้นเอง แะะ - แะะ”

นิกรหัวเราะลั่น

“นั่นแน่ เท่านั้นที่จับได้แล้วว่าเทอยังรักที่จะอุดหนุนสินค้าต่างประเทศ”

กิมหงวนทำหน้าซอบกล

คนขายเรื่อนำเรื่อเข้ามาจอดหน้าบ้านไต้ตึก แล้วเขามองดูคนะพัคสามเกลอด้วยความเคารพนอบแล้วกล่าวถามขึ้น

“ชื่อเรื่อใหม่จะท่าน?”

นายปัจฉนิก ๆ คว่าแซนพลพาเดินไปคูใกล้ ๆ ดิเรกตามไปด้วย.

“แพงไหม?” พลถามยิ้ม ๆ.

“ไม่แพงจ๊ะ กันเองคิดเก้าสิบบาทเท่านั้น”

พลลื้มตาโพลง

“กันเอง? ฉันคิดว่าฉันไม่เคยเห็นหน้าท่านเลยให้ตายซีเฮ้า”

คนขายเรื่อยิ้มแหย ๆ

“ก็นั่นนะซีจ๊ะ ที่ฉันเรียกท่านว่าเรากันเองนั่น ฉันหมายความว่าเราเป็นคนไทยด้วยกัน”

“อ้อ” พล, ดิเรก และนายปัจฉนิก ๆ ร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน.

เจ้าของเรื่อพากย์ต่อไป

“เรื่อลำนี้นี้เหมาะแก่ท่านมากที่สุดทีเดียว ไทยทำ, ไทยซื้อ, ไทยขาย เงินทองไม่รั่วไหลไปนอกประเทศชาติของเราจะเจริญก็เพราะไทยอุดหนุนไทย ท่านโปรดชมได้ทดลองดูได้ นั่งได้ถึงสี่คน นั่งเรื่อลำนี้นี้แล้วเปนสง่าราศรีแก่ผู้นั่ง คนแก่นั่งแล้วกลายเป็นคนหนุ่มคนสาว คนหนุ่ม ๆ สาว ๆ นั่งแล้วเปนหนุ่มสาวขึ้นอีก ใครเห็นใครชมเปาะ ความสำคัญของอุทกภัยหุ่ที่การมีเรื่อสวย ๆ นะจ๊ะ มีคนขอต่อแล้วแปดสิบห้าบาท ถ้าท่าน

ไม่ซื้อเรือลำนี้ท่านจะเสียใจภายหลัง เพราะนับวันราคาเรือก็จะสูงขึ้นเป็นลำดับ ท่านไม่ซาบหรือจ๊ะที่เขาพูดว่าระดับน้ำจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ บางทีอาจจะท่วมยอดคอกเขาทองก็ได้ ท่านควรมีเรือไว้ใช้ในครอบครัวของท่าน เพื่อความสะดวก เพื่อสุขภาพและอนามัย เพื่อประดับเกียรติยศ และเพื่ออะไรต่ออะไรอีก น้ำท่วมหย่างนี้ คนที่ไม่มีเรือนั่งย่อมสแดงถึงความไม่มีสตาางค์หย่างน่าสมเพท มันจำเปนไม่ใช่หรือจ๊ะ ที่ท่านจะซื้อเรือลำนี้ไว้เปนสมบัติของท่าน ดุสิจ๊ะ มันคงแขงแรงราวกับรถแท็งก์ แล่นเรียบไม่ต้องกลัวลม ชนกับใครก็ไม่ต้องกลัว” พุดจบเขาก็ยกพายฟาดขอบเรือแคนูเบา ๆ “ท่านดู, แขงแรงหย่างนี้ สวยหย่างนี้ แก้วสิบบาทที่ฉันเสนอขายถูกเหมือนได้เปล่า”

แล้วกะทาชายก็พับหน้าลงกับขอบเรือ มีลักสนะเหมือนกับคนเปนลม.

“อ้าว, เปนอะไรไป?” พลพุดขึ้นดัง ๆ.

กะทาชายค่อย ๆ เงยหน้าขึ้น หายใจถี่เร็ว และพุดหย่างเหน้อยหอบ

“ง่าไม่เปนไรจ๊ะ ฉันพุดมากไปและรู้สึกเหน้อยเท่านั้น”

พลกับดิเรกและนายปัจจนึก ๆ ต่างมองดูหน้ากันหย่างตื่น ๆ กิมหงวนรู้สึกพอใจชายเจ้าของเรือก็ชวนนิกรลุกขึ้นพากันเดินเข้ามาเย็นรวมกลุ่มคณะพักของเขา

“เฮ้ - พี่ชาย” อาเสี๋ยร้องถาม “ฉันสงสัยเหลือเกินว่าท่านมาจากปากคลองสาน?”

กะทาชายสด้ง

“แฮะ - แฮะ เปล่าจ๊ะ”

“แล้วยังงั้นท่านมาจากไหน?” กิมหงวนถามต่อไป.

“มาจากโรงพยาบาลโรคจิตจ๊ะ”

ทุก ๆ คนสด้งโหยง แล้วเสีงหัวเราะหย่างครั้นแครงก็ด้งขึ้น นิกรพุดขึ้นเบา ๆ

“พี่ชายออกจะพุดมากไปหน่อย”

“จ๊ะ - ฉันเคยเปนคนขายน้ำมันไส้ผมตามงานวัดมาแล้ว”

“อ้อ” นายปัจจนึก ๆ อุทาน “มันแพงนักนี่ท่าน ลดลงกว่านี้อีกได้ไหม?”

กะทาชายนิ่งตึกตรอง

“ถ้าลดเพียงนิดหน่อยละก็อด้จ๊ะ”

นายปัจจนึก ๆ อมยิ้ม

“ขาดตัวเท่าไรละ”

“แปดสิบบาทเก้าสิบบาทสตาางค์จ๊ะ ฮี - ฮี นี้กว่าอุดหนุนพ่อค้าไทยเถิดท่าน”

กิมหงวนเอ็ดตะโรขึ้น

“เรือบ่าบอะไรกันลำหนึ่งตั้งเก้าสิบบาท เชนท่านไปขายที่อื่นเถอะ หนอยแน่ - ลดให้สิบบาทสตาางค์เท่า

นั้น”

“ก็ท่านจะต่อเท่าไรละจ๊ะ?” กะทาชายพุดหย่างเคื่อง ๆ.

“สามสิบบาทได้ไหมล่ะ” อาเสี่ยแกล้งต่อเล่น ๆ.

“เอา - ตกลงจ๊ะ ฉันขายให้ท่านละ สามสิบก็สามสิบ”

อาเสี่ยอ้าปากหวอ

“ฮ้า - จิง ๆ หรือนี้?”

“จ๊ะ - ฉันยอมขาดทุน”

กิมหงวนหันมาทางนายปัจจนึก ๆ

“ดีแล้วคุณอา ถูกเหมือนได้เปล่า จัดแจงชำระเงินให้เขาซีจ๊ะ”

นายปัจจนึก ๆ เที่ยงคออมยิ้ม

“ฮ้า - ฉันไม่ได้ต่อเขานี้ เทอต่อเขาก็ซื้อเขาซี”

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

“ฉันจะซื้อทำไมกันจ๊ะ พงุ่นี่เรือของฉันก็จะเส็ดแล้ว”

นายปัจจนึก ๆ หัวเราะเบา ๆ

“ฉันไม่ซื้อหรอกตั้งสามสิบบาท เรือบตในบ้านเราก็มีใช้ใหญ่แล้วตั้งสองลำ”

กิมหงวนชักฉิว

“คุณอาไม่ซื้อฉันก็ไม่ซื้อเหมือนกัน”

กะทาชายเจ้าของเรือเอ็ดตะโรขึ้นทันที

“ต่อแล้วไม่ซื้อได้หรือจ๊ะ เกิดเรื่องแน่ ๆ ผ่าซี”

พลหัวเราะหย่างเคื่อง ๆ

“ประเดี๋ยวนายก็จะเจ็บตัวหรอก เราเปนพ่อค้าต้องพูดจาให้มันดีหน่อยซีพ่อคุณ เขาจะซื้อหรือไม่ซื้อ
มันเปนเรื่องของเขา ที่นายว่าเปนเกิดเรื่องแน่ ๆ นะหมายความว่าอย่างไรจ๊ะ?”

กะทาชายยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“เกิดเรื่องแน่ ๆ ก็คือว่า เย็นนี้ฉันกับลูกเมียของฉันไม่มีข้าวกินจ๊ะ กรุณาซื้อไว้เถิดท่าน นึกว่าสงสาร
เพื่อนร่วมชาติของท่านเถิด”

พลหัวเราะ หันมาพูดกับนิกร

“อ้ายหมอนี่พูดจาชอบกลแฮะ”

นิกรพยักหน้า

“หย่าไปถื่อเขาเลยน่า สีสา - ยังงั้นเขาจะเรียกว่าเด็กเรอะ”

คนขายเรือสดุ้งโหยง

“ฉันอายุสี่สิบห้าแล้วจ๊ะ”

นิกรตวาดแว็ด

“นั่นแหละเด็ก หย่าอวดรู้ไปหน่อยเลย คนแก่ขนาดอายุเก้าสิบจะต้องเห็นว่าท่านเป็นเด็กสำหรับ
เขา” พุดจบนิกรก็เปลี่ยนสายตามาที่นายปัจจนึก ๔ “ว่ายังไงจะ คุณพ่อ?”

นายปัจจนึก ๔ สิ้นสี่สะ

“พ่อไม่ซื้อหรอก ถ้าสักยี่สิบบาทละก็ตกลง”

ชายเจ้าของเรือหัวเราะ

“ยี่สิบบาท? เรือสวย ๆ หย่างนี้ท่านต่อยี่สิบบาท”

“เออ - จะขายก็ขายไม่ขายก็แล้วไป ไม่มีใครบังคับท่านหรอก คนขายก็หยากจะขายแพง คนซื้อก็
ยากซื้อถูก”

กะทาชายหนึ่งตริกตรงหญิงสักครู่ ยกมือเกาสีสะแกริก ๆ

“ต่ออีกคำเถอะจ้ะ”

นายปัจจนึก ๔ สิ้นสี่สะ

“ไม่ต่อ”

“น่า - กินข้าวคำเดียวอิมหรือจ๊ะท่าน โปรดทดลองนั่งดูก่อนสิจ๊ะ แล้วท่านจะเห็นว่าราคาสามสิ
บาทของเรือลำนี้สมควนแล้ว คนแก่ ๆ หย่างท่านถ้าได้นั่งเรือแค่นี้ ท่านจะเป็นหนุ่มกะชุมกะชวยขึ้นอีก
มากทีเดียว จิง ๆ นะจ๊ะ ผู้หญิงสาวจะต้องตลึงมองดูท่าน ท่านคิดดูสิ ตามถนนสายต่าง ๆ คนที่ใช้เรือมักจะมี
แต่เรือบตไม่สัก เรือพายไม่ย่างรูปร่างเทอะทะ ส่วนเรือลำนี้เป็นเรือแค่นี้ ใครบ้างที่มีเรือแค่นี้ มั่นแก่น้อยห
ยุหรือ ท่านเองก็มีสง่าราสีหยุดแล้ว ถ้าหากว่าท่านนั่งเรือลำนี้ สง่าราสีก็จะเพิ่มขึ้นอีกเป็นทวีคูณ”

คราวนี้นายปัจจนึก ๔ ยิ้มแก้มแทบแตก กิมหงวนกะแอมดัง ๆ แล้วพูดกับเจ้าของเรือ

“นายนี้เป็นนักจิตวิทยาที่สามาถคนหนึ่ง”

นายปัจจนึก ๔ ค้อนปะหลับปะเหลือก

“แกไม่ซื้อแล้วไม่ต้องพูดมาก ฉันซื้อเอง” แล้วท่านก็กล่าวกับกะทาชาย “ขอให้ฉันลองนั่งพายเล่นดู
หน่อยซิ ถ้าไม่ใครงเป็นตกลง”

“โอ๊ย - เรื่องใครงเป็นรับรองจ๊ะ ท่านขึ้นมาเย็นกะโดดโดดเต็นบนเรือนี้ก็ได้”

“ไม่ลุ่มยังงั้นหรือ?” นายปัจจนึก ๔ ทาม.

“โอ๊ย - เต็ดขาดเลยจ๊ะ ขึ้นมากะโดดละก็อเป็นลุ่มแน่ ๆ ถ้าไหน ๆ ก็ต้องลุ่มทั้งนั้น นอกจากเรือ
เอี่ยมจิ้น”

“บา - สำนวนจิงแสะ เดียวไม่ซื้อเลย”

กะทาชายฝืนยิ้ม

“ประทานโทษเถอะจ้ะ ฉันหยากขายก็พูดเพื่อเจ้อไปหย่างนั้นเอง”

นายปัจจนึก ๔ ออดหัวเราะไม่ได้ ท่านหันมาทางสี่สหาย

“ความจริงเรือลำนี้สวยมาก แต่อาคิดว่ามันคงจะโคง เพราะรูปร่างมันผอมไปสักเล็กน้อย อาหยากจะลองนั่งก็กลัวมันล่ม โคงจะลองก็เอาซี ถ้ามันไม่โคงอาก็จะตกลงซื้อไว้”

กิมหงวมหัวเราะเบา ๆ

“ลองพายเล่นกันใหม่ล่ะพล?”

นายพัชราภรณ์สันดีสะ

“เทอหยากลองก็ลองคนเดียวซี แดกร้อนออกจะตายไป”

กิมหงวมผิวปากเบา ๆ เดินลงบันไดมา กะทาชายรีบลงจากเรือทันที กิมหงวมลงไปนั่งบนเรือแคนูลำนั้น กะทับพายมันไว้ในมือ พายแคนูลำน้อยออกไปกลางสนามเต็นนิสหน้าตึก นายปัจฉิมนี้ ๆ แลเห็นกิมหงวมนั่งหย่างสบายเรือไม่โคงเลยก็รู้สึกพอใจเรือลำนี้ยิ่งขึ้น กิมหงวมออกแรงพายเบา ๆ เรือก็แล่นฉิวอุปาทานทำให้นายปัจฉิมนี้ ๆ เห็นไปว่ากิมหงวมส่งฝ่าเผยขึ้นมาก.

กะทาชายเจ้าของเรือกล่าวกับนายปัจฉิมนี้ ๆ หย่างนอบน้อม

“ดูสิท่าน, ฉันบอกท่านแล้วว่าใครนั่งเรือลำนี้จะต้องมีสง่าราศี เห็นไหมจ๊ะ คุณคนนั้นดูเป็นหนุ่มกะตุ้มกะชวยขึ้นอีกเป็นกอง”

พล, นิกร, ดิเรก หัวเราะเบา ๆ นิกรหยากได้เรือลำนี้ก็ช่วยสนับสนุน

“แหม - คุณพ่อ กิมหงวมส่งงามราวกับเทพบุตรเขี้ยวนะคุณพ่อ”

นายปัจฉิมนี้ ๆ หัวเราะชอบใจ

“จ้านเรอะ, เรือลำนี้ไม่เลวแฮะ อ้าว - อ้าว เจ้าหงวม เฮ้ - -”

กิมหงวมมัวแต่ยิ้มกับเพื่อน ๆ หัวเรือเลยชนต้นมะขามดั่งกิ่ง อาเสี้ยมแห่ง ๆ ขณะนั้นประไพ, ประภา, นันทา, นวลละออ ได้พากันเดินหัวร่อต่อกะซิกกันออกมาจากห้องโถง แม่งามทั้งสี่ต้องการจะชมการต่อเรือของนิกรกับกิมหงวม.

สีนางมองออกไปทางนอกตึก แล้วนวลละออก็กะโดดโลดเต้น

“พี่หงวม, สวยจังพี่”

กิมหงวมยิ้มแป้น นวลละออหมายความถึงเรือแต่เขาเข้าใจว่านวลละออชมเขาว่าสวย

“สวยหรือจ๊ะ?” กิมหงวมตะโกนถามมา.

“จ๊ะ, สวยมาก” นวลละออพูดยิ้ม ๆ “ซื้อใหม่หรือจ๊ะ?”

“เปล่าจ๊ะ คุณอาท่านจะซื้อ ท่านให้พี่ลองดู เจ้าของยืนหยุ่นนั่นยังงัยละ” พุดพลางก็จ้ำเรือให้เร็วเข้าเพื่อจะรอดใคร ๆ ว่าเขาพายเรือเก่ง.

นวลละออยิ้มแป้น

“พี่ - พี่หงวมจ๊ะ ลองยืนพายให้นวลดูหน่อยสิจ๊ะ พี่พายเรือเก่งจัง”

กิมหงวนรีบลุกขึ้นยืน แอ็คท่าทางให้สง่าผ่าเผย คณะพักสามเกลอตอบมือกราว อาเสี้ยมยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ยามไฉนขึ้นยืนบนกราบเรือ เสียงตบมือดังสนั่นหวั่นไหว นายประสิทธิ์กับคุณหญิงวาดไหล่ออกมาที่เฉลียงชั้นบน คุณหญิงวาดส่งเสียงแจ้ว ๆ

“เก่งมาก - หลานชาย ท่าทางยังกะทาชานไม่ผิดเลย”

กิมหงวนหัวเราะชอบใจ เงยหน้ามองดูท่านทั้งสอง

“คุณอาลงมาลองนั่งดูบ้างไหมล่ะจ๊ะ?”

คุณหญิงวาดสั่นสี้สะ

“ไม่เอาละ พ่อคุณ, เรื่องเรือแพอาไม่ใคร่ชอบหรอก”

กิมหงวนอมยิ้ม แต่แล้วเขาก็ร้องขึ้นด้วยความตกใจเพราะเรือเอียงวูบ

“เอ๊ย! โครม!”

กิมหงวนหงายผล็องลงไปใต้น้ำอย่างไม่มีท่า คราวนี้ทุก ๆ คนหัวเราะกันหย่างไม่ต้องอั้น เสียงคุณหญิงวาดซึ่งหยุดขึ้นบนของตัวตึกแหลมกว่าเพื่อน พลกับนิกรชุดตัวนั่งยกมือกุมท้องหัวเราะงอหาย ดิเรกลงลูกคอดังเอือก ๆ นายแห้วได้ยินเสียงหัวเราะหย่างครั้นแครงก็วิ่งทเล็กทล็กออกมา พอดีแลเห็นกิมหงวนผลุบไหล่อยู่ในน้ำ แลเห็นแต่ส่วนสี้สะดำมะเมื่อม.

“โธ๊ะ! รับประทานแมวตกน้ำ” แห้วตะโกนสุดเสียง.

“ใคร - ใครว่าแมวตกน้ำ?” เขาเอ็ดตะโรลั่น.

แห้วอ้าปากหวอ

“ว้า - รับประทานไม่ยกไซ้”

อาเสี้ยมบ่นพึมพำ ลุงเรือเดินท่องน้ำมาที่ตัวตึก แห้วกับกะทาชายเจ้าของเรือต่างลงไปช่วยกิมหงวน กู้เรือ แมงามทั้งสี่หัวเราะจนน้ำตาไหล แล้วก็ถูกกิมหงวนเอ็ดตะโรลั่น

“หัวเราะอะไร?”

คราวนี้เสียงหัวเราะยิ่งดังขึ้นกว่าเก่า กิมหงวนค้อนปะหลับปะหลือก

“เอ้า, หยากหัวเราะเซินหัวเราะไป ดีละน่า เห็นคนพลาดพลั้งหัวเราะเยาะ ธัมดาสี่ตีนยังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้จักพลั้ง สองตีนได้แต่ มันก็คงเซลงมา ใครไม่ห้าแต่้มหย่างเราบ้างก็แล้วไป เราจะหัวเราะให้ฟันหักเชียว”

นายปัจจนึก ๆ หัวเราะหึ ๆ ยกมือตบปากกิมหงวน

“หลานชาย, เทอพายเรือได้ดีมากทีเดียว ไป - ไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเสีย ประเดี๋ยวดท้อง ฮะ - ฮะ”

อาเสี้ยมแหยง ๆ

“เรือแคนูลำนี้ดีมากจ๊ะ คุณอา”

นิกรเสริมขึ้นเบา ๆ

“แต่ออกจะพอสักหน่อย”

กิมหงวนทำปากจู๋ ยกมือผลักหน้านิกรแล้วเดินเข้าไปในห้อง เสียงหัวเราะของคณะแพศยามเกลอด้ง ลั่น ต่อจากนั้นนายปัจฉนิก ๔ ก็ลงบันไดไปตรวจดูเรือแคนูลำนี้ ฝีมือต่อเรือได้ทำอย่างปราณีต ที่นั่งสบาย มาก สักก็หาเรียบร้อยคล้าย ๆ กับสีฟัน เรือลำนี้เหมาะสำหรับพายเที่ยวเล่นมาก.

อีกสักครู่หนึ่ง กิมหงวนก็เดินออกมา อาเสี่ยผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายใหม่แล้ว หวีผมหวีผ้าเรียบ ร้อย.

“ว่ายังไงจ๊ะ คุณอา?” กิมหงวนถามนายปัจฉนิก ๔

ท่านหันมายิ้มกับกิมหงวน

“มาช่วยกันดูบ้างซีหลาน ตรงไหนมันชำรุดบ้างก็ไม่รู้”

กิมหงวนว่า “เรือยังใหม่หยู่นี้จ๊ะ คงไม่ชำรุดหรอก คุณอา”

กะทาชายเจ้าของเรือเดินเข้ามากล่าวถามนายปัจฉนิก ๔ อย่างนอบน้อม

“เป็นอันว่าท่านตกลงซื้อไม่ใช่หรือจ๊ะ?”

นายปัจฉนิก ๔ พยัณหน้าหงิก ๆ

“เอา - ตกลง ปรึกษาเฮี้ย ขึ้นไปหยิบเงินมาให้พ่อสักสามสิบบาทเถอะลูก”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“คุณปรึกษาแกมีท้องมีได้ หย่าให้แกขึ้นบันไดบ่อย ๆ เลยจ๊ะ คุณพ่อ, หยู่ที่ไหนฉันขึ้นไปหยิบมาให้คุณ พ่อเอง”

นายปัจฉนิก ๔ พูดเร็วปรือ

“ไม่ต้อง ๆ ๆ ให้ปรึกษาขึ้นไปเอาดีกว่า”

กะทาชายเจ้าของเรือเอื้อมมือสะกิดแขนนายปัจฉนิก ๔ แล้วพูดยิ้ม ๆ

“เรือลำนี้สี่สิบบาทนะจ๊ะ ไม่ใช่สามสิบบาทไป

นายปัจฉนิก ๔ สดุ้งโหยง

“หา - เทอพูดกลับกลอกยังงัยกัน เมื่อสักครู่บอกสามสิบบาทฉันตกลงซื้อนายจะเอาสี่สิบบาท” ท่าน เอ็ดตะโรลั่น “เอาเรือของนายไปเถอะ ฉันไม่ซื้อละ”

เจ้าของเรือหัวเราะ

“ไม่ซื้อก็ไม่เป็นไรจ๊ะ แต่คนของท่านทำหัวเรือของฉันชนต้นไม้ถลอก ท่านต้องใช้ค่าเสียหายให้ฉัน”

นายปัจฉนิก ๔ หันมาทางกิมหงวน

“ว่ายังไง กิมหงวน?”

อาเสี่ยหัวเราะ

“ช่างมันเถอะจ๊ะ คุณอา, เงินอีกสิบบาทเท่านั้น”

นายปัจฉนิก ๔ เข้มปากแน่น หันมาพูดกับเจ้าของเรือ

“นายพุดยักทำนัก ฉันไม่ซื้อละถึงแม้ว่าฉันจะชอบหยากได้มันก็ตาม”

เจ้าของเรือยิมแป้น

“แต่ท่านต้องใช้ค่าสีถลอกให้ฉัน”

“ไม่รู้” นายปัจฉนีก ๆ เอ็ดตะโร “ใครทำของนายเสียหาย ใครเห็น ใครเปนพยาน ฮะฮ้า หย่ามาเล่น ลูกไม้กับนายปัจฉนีกหน่อยเลยนะ ไม่ได้แถมหрокเพื่อน”

ประภาพูดเสริมขึ้น

“หย่าเถียงกับเขาเลยจ๊ะ คุณพ่อ, ลูกจะพูดกับเขาเอง ง่า - นี่นายคนนี้นะ เรือของเทอสามสิบบาทก็สมควรแล้วนี่จ๊ะ”

“โท, ขาดทุนแยะซีคุณ”

นันทากล่าวถามขึ้นบ้าง

“ต้นทุนของเทอเท่าไร?”

“แปดสิบบาทจ๊ะ ถึงยังงี้ ๆ ก็ขอให้ฉันขาดทุนแต่เพียงครึ่งหนึ่งเถิด ฉันขายเรือมาเกือบร้อยลำแล้วไม่เคยได้กำไรสักที”

ประไพเขยิบเข้ามายืนเบียดนายปัจฉนีก ๆ

“ซื้อเถอะ คุณพ่อ, หนูชอบ”

ประภาว่า “หนูก็ชอบเหมือนกัน สีสิบบาทไม่แพงหрокจ๊ะ”

นิกรเสริมขึ้น

“ไม่แพงนะ คุณพ่อ ซื้อไว้ใช้เถอะจ๊ะ”

นายปัจฉนีก ๆ สิ้นสีสะ

“ถ้าสามสิบบาทละก็ตกลง ตาเจ้าของเรือแกพูดกลับกลอกกวนโทโสอย่างไรชอบกล ก่อนจะให้เจ้าหงวนทดลองเอาสามสิบบาท พอลองเรียบริ้อยสีถลอกไปนิดเดียวจะเอาสีสิบ หน้าเลือดเกินไป”

ชายเจ้าของเรือกล่าวขึ้นหย่างนอบน้อม

“โท, ท่านก็ เงินอีกสิบบาทเท่านั้นนี่ทำให้ท่านฉันเถิดจ๊ะ เอาธนบัตรเก่า ๆ ที่ไม่ใช่แล้วมาให้ฉันก็ได้ไม่รังเกียจเลย จิง ๆ นะจ๊ะ”

นายปัจฉนีก ๆ หัวเราะก๊าก

“ธนบัตรเก่า ๆ ที่นี้ออกจะหายากสักหน่อย แะงี้ก็เก็บเอาไปไหมล่ะ?”

กะทาชายอมยิ้ม

“ไม่ - ไม่รับละจ๊ะ ฉันขี้เกียจย้ายบ้าน พึ่งย้ายออกมาเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง”

“หา!” นายปัจฉนีก ๆ อุทาน “เทอย้ายมาจากไหน?”

“ออกมาจากคุกจ๊ะ”

นายปัจฉนีก ๆ อุดหัวเราะไม่ได้

“อ้อ - เทอเน่ ฉันดูคล้าย ๆ กับว่าสติไม่ใครดีแฮะ”

กะทาชายทำหน้าที่ยิ้มครึ่งแหย

“แต่ก่อนนี่จึงจะ เดี่ยวนี้หายแล้ว”

คนะพักสามเกลอยิ้มแป้นไปตามกัน ต่างช่วยกันตรวจดูเรือลำนี้ ส่วนมากชมมากกว่าติ แล้วลงมติว่า ราคา ๔๐ บาทสำหรับเรือแคนูไม่แพงเลย เปนอันว่านายปัจฉนึ๊ก ๆ ตกลงซื้อ ท่านใช้ให้ประกาไปเอาเงินมาให้ ประกาหายไปในห้องโถงสักครู่ก็เดินออกมา ในมือของหล่อนมีธนบัตรปึกหนึ่ง หล่อนส่งธนบัตรให้กะทาชายเจ้าของเรือ

“เฮ้า - นับดูเสียซีจ๊ะ”

เจ้าของเรือรีบลงลานนับธนบัตรด้วยมืออันสั้นร้ว แสดงให้เห็นว่าเขาตื่นตื่นเงินจำนวนนี้มาก

“ขอบคุณจ๊ะ ถูกต้องดีแล้ว แฮะ - แฮะ กราบลาละจ๊ะทุก ๆ ท่าน อายุ, วรรณโน, สุขัง, พลัง, สตั้งนะจ๊ะ”

พลหัวเราะหึ ๆ

“แล้วท่านจะกลับบ้านอย่างไรกัน?”

กะทาชายยิ้ม

“ลุยน้ำไปจ๊ะ”

“โถ” นवलละออกอุทาน “นายแห้ว, เทอช่วยพายเรือพาเขาไปส่งนอกบ้านหน่อยซี น้ำในบ้านเรามันลึกมาก”

นายแห้วสั้นสี่สะ

“ไม่จำเป็นหรอกจ๊ะ คุณนवल, เมื่อเขาเข้ามาได้เขาก็ต้องกลับออกไปได้”

กะทาชายมองดูแห้วอย่างเคื่อง ๆ แล้วก็ถือพายเดินลงบันไดนุกน้ำไป

“เฮ้ - เฮ้” นายปัจฉนึ๊ก ๆ เอ็ดตะโรลัน “กลับมาก่อน”

เจ้าของเรือหมุนตัวกลับ

“ท่านหยากจะได้เรืออย่างนี้อีกหรือจะ ได้สิจ๊ะเย็น ๆ ฉันจะพายเอามาให้ดู”

“เปล่า, แต่ฉันต้องการพายในมือของท่าน หนอยแน่, จะเอาพายไปเสียด้วย”

เจ้าของเรือขมวดคิ้วย่น มองดูพายในมือของเขา

“เอ๊ะ, ท่านตกลงซื้อแต่เรือฉันนี่จ๊ะ นี่มันคนละเรื่อง”

นายปัจฉนึ๊ก ๆ ชักฉิว หน้าตาแดงกล้าเพราะความโมโห นิสัยของท่านเป็นคนรู้มาก และเกลียดคนที่รู้มากกว่าท่าน ท่านลงมายืนที่บันไดคั่นล่างสุด ยกมือทั้งสองทำวสเอว

“ไม่ได้, นายจะเล่นลูกไม้กะฉันหย่างนี้ไม่ได้แน่ มีหย่างที่ไหน ซื้อเรือแล้วไม่ให้พาย”

เจ้าของเรือยิ้มแป้น

“เสียใจจ๊ะ ฉันก็ให้ท่านไม่ได้เหมือนกัน”

“ไม่ยอมไว้วาย” นายปัจจนึก ฯ ตะโกนลั่น.

“ฉันก็ไม่ยอม” เจ้าของเรือพุดยิ้ม ฯ.

กิมหงวนพุดเสริมขึ้น

“ถูกของเขาแล้วนะ คุณอา, คุณอาตกลงซื้อเรือเขา ไม่ได้พูดว่ารวมทั้งพายด้วย เหมือนอย่างคุณอาซื้อรถยนต์ คุณอาก็ต้องซื้อน้ำมันใส่รถเอาเอง”

ชายเจ้าของเรือยกมือไหว้กิมหงวน

“จริง ๆ คุณพุดถูก คุณมีความยุติธรรมดีมาก” แล้วเขาก็กล่าวกับนายปัจจนึก ฯ “ท่านโปรดถามคนอื่น ๆ ดูก็ได้ว่า พายเล่มนี้เป็นสิทธิของฉันหรือเปล่า ง่าย ๆ - ถ้าท่านต้องการจริง ๆ ฉันขอสองบาทจ้ะ”

“มะเหงกณะ” นายปัจจนึก ฯ เอ็ดตะโร “เทอไม่ให้พายฉันแน่หรือ?”

“จ้ะ, ฉันให้ไม่ได้”

นายปัจจนึก ฯ หัวเราะก๊าก ยกมือชี้หน้ากะทาชาย

“นายคิดดูเสียให้ดี ถ้าไม่ให้ฉันนายจะเสียใจ”

เจ้าของเรือหัวเราะบ้าง

“ตรงกันข้ามจ้ะ การเสียใจจะไม่มีเลย”

นายปัจจนึก ฯ หันควับมาทางแห้ว

“เฮ้ย - เจ้าแห้ว ออกไปตามตำหวดมาเดี๋ยวนี้”

แห้วหน้าตื่น

“รับประทานตามมาทำไมจ้ะ?”

“ตามมาจับอี่ตานี”

พลพุดเสริมขึ้น

“ช่างเขาเถอะจ้ะ คุณอา, พายของเรามีถมไป แล้วก็เขาไม่มีความผิดอะไร คุณอาจะได้เอาตำหวดมาจับเขา”

“เจ้าโง่มาก เจ้าพล” ท่านพุดพลางชำเลื่องหางตามองดูเจ้าของเรือ “อา กำลังเหยียบเต่าไว้เต็มเต่าแล้ว” ท่านหันมาทางแห้ว “เร็ว - ไปตามโปลิสมาหนึ่งคน วันนี้เอาคนเข้าตระวางเสียหน่อยเถอะวะ”

กะทาชายหน้าซีดเหมือนไก่ฟัก เมล็ดเห็บปรากตื้นที่ใบหน้าของเขา เขาเดินลุยน้ำเข้ามายืนข้างบันได มองดูปัจจนึก ฯ หย่างเกรงกลัว

“ฉัน - ฉันไม่ได้มีผิดอะไรนี่จ้ะท่าน”

นายปัจจนึก ฯ หัวเราะก๊าก

“นายชายเรือให้ฉันนายไม่ออกไปรับให้ฉัน ฮะ - ฮ้า หยู่ฉันละนาย ท่านรู้จักหมายไหม ชายของห้าบาทขึ้นไปจะต้องออกไปรับปิดอาคารแสดตมปี ท่านว่าถ้าใครไม่ปิดอาคารแสดตมปีต้องวางโทษปรับหนึ่งหมื่น

บาท จำคุกยี่สิบปี หรือประหารชีวิต เวลานี้ต้องขึ้นศาลทนายด้วย ไม่มีทนายแก้ต่างไม่มีอุทธรณ์ดีกา” แล้ว นายปัจจนึก ๆ ก็กะโดดตัวลอย “ไชโย - ติดตะวางแน่ ๆ”

กิมหงวนถามขึ้นเบา ๆ

“ใครติดจ๊ะ?”

นายปัจจนึก ๆ สดุ้งเล็กน้อย

“เจ้าคนขายเรื่อนี่นะซี”

กะทาชายร้องไห้ ยกหลังมือเช็ดน้ำตา ทำปากแบะ

“ท่านหย่าทำฉันเลยจ๊ะ เปนอันว่าพายเล่มนี้ฉันเสียสละให้ท่าน” พุดจบเขาก็วางพายลงบนบันได หिनอ่อน “เอาไปเถอะจ๊ะ”

คนะพัดสามเกลอหัวเราะคิกคักไปตามกัน.

“โหมละ, ฉันบอกแล้วว่า ถ้านายไม่แถมพายให้ฉันนายจะต้องเสียใจ”

กะทาชายยิ้มทั้งน้ำตา

“จ๋า - ไม่เปนไรหรอกจ๊ะ ที่ใครก็ทีใคร ฉันลาละจ๊ะ สวัสดิ์”

นายปัจจนึก ๆ หัวเราะงอหาย มองดูเจ้าของเรือซึ่งเดินท่องน้ำออกไปจากบ้าน เขาปนอะไรเพิ่มพัม ฟังไม่ได้ศัพท์ ดูเหมือนมีคำว่าย ๆ หยู่ข้างล่างด้วย ดิเรกยิ้มกับพ่อตาของเขา

“คุณพ่อนี้ลูกไม่รอบตัวเลย สมแล้วที่ดำรงตำแหน่งเปนพ่อตาของนายแพทย์ปริญญาต่างประเทศ”

“อ้วก - - -” นิกรร้องขึ้นดัง ๆ.

“อะไรอะ?” ดิเรกตวาดแว๊ด.

นิกรพูดหน้าตาเฉย

“คลื่นใส่นายนะซี”

ดิเรกอมยิ้ม

“คนหย่างเทอฉันไม่ถือสาหาความหรอก”

ขณะนี้ประไพ, ประภา, นันทา, นวลละออ พวกกันเดินลงมาดูเรือแคนูลำนี้ ทั้งสี่คนปรึกษากันจะนั่งเรือลำนี้ออกไปพายเล่นนอกบ้าน แต่ไปกันตามลำพังผู้หยิงนั้นออกจะไม่เหมาะ นวลละออเกลียดน้ำหน้า เจ้าพวกหนุ่ม ๆ ที่ไม่มีวัฒนธรรมชอบเคาะแคะผู้หยิงและพายเรือตัดหน้าบ้าง แกล้งให้เรือล่มบ้าง ดังนั้นจึงชวน ผัว ๆ ของหล่อนไปด้วย.

นันทาเงยหน้าขึ้นพูดกับพล

“นั่นกับเพื่อน ๆ จะเอาเรือแคนูออกไปพายเล่นหน้าบ้านสักครู่จะ พลกับนิกรและคุณกิมหงวนคุณ ดิเรกเอาเรือใบลำใหม่ของเราออกตามไปด้วยซีจ๊ะ”

นายปัจจนึก ๆ เอ็ดตะโรขึ้นทันที

“ยังงั้นแม่คุณ อาซื้อไว้หยก ๆ ยังไม่ทันจะได้พายเล่นเลย พวกเจ้าจะเอาไปเล่นเสียแล้ว”

นวลละอองว่า “คุณอาเป็นเจ้าของเล่นเมื่อไรก็ได้นี่จ๊ะ”

“จริง” กิมหงวนเสริมขึ้น “เอาไว้หมดหน้าน้ำแล้วค่อยเล่นก็ได้”

นายบัจจันก็ ๆ ทำปากจู๋ หันมาทางกิมหงวนแล้วหัวเราะ

“เทอพูดเป็นคนตีน่าฟังมาก ฮะ - ฮะ ประเดี๋ยวพอ - - -”

อาเสี้ยถอยหลังกรูด นวลละอองจึ้นปากคุกกิมหงวนแล้วพูดกับพล

“ไปเป็นเพื่อนเราหน่อยเถอะนะคุณพล ไปแค่นี้แยกสระปทุมเท่านั้น แล้วก็กลับบ้าน หาซื้อกล้วย
แขกข้าวเม่าทอดมากินกัน”

กิมหงวนอดพูดไม่ได้

“แล้วก็ซื้อขนมมาฝากพี่บ้างนะจ๊ะนวล พี่กับนิกรจะเร่งต่อเรือให้แล้วเสียด บางทีมะวันนี้เป็นหย่างข้า
จะต้องได้ลงน้ำ ถ้าหากว่างานพระรูปไม่งดและมีการแข่งเรือ พี่จะเอาเรือของพี่ลำนี้ไปแข่งกะเขา”

นิกรอมยิ้มแถมต้อย “ต้องได้ที่หนึ่งเด็ดขาด”

นายบัจจันก็ ๆ หัวเราะคิก

“หย่าเพิ่งคุยเลยพ้อหงวน เอาไว้ให้มันเป็นเรือลงน้ำได้เสียก่อนเถอะ”

พลว่า “เชื้อเถอะจะคุณอา ต้องเป็นไม้ควักปูนแน่ ๆ”

แห้วสอดขึ้น

“รับประทานอาดจะเป็นโลงผีก็ได้”

พลยกกำปั้นทุบหลังแห้วเบา ๆ

“หย่าพูดมาก ไปเอาเรือบตลำใหญ่ที่หลังตึกมานี้”

แห้วยิ้มแห้ง ๆ “รับประทานพายด้วยไหมจ๊ะ?”

พลพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน

“อ้อ - เอามาด้วยซีจ๊ะพ้อมหาจำเริน แล้วก็เอาพายสำหรับเรือแคนูมาอีกสามพาย พายของเราถม
เถไป ถามยายแม่คร้วดูเถอะ แกเป็นคนเก็บไว้”

แห้วหันมายกมือไหว้นิกร

“รับประทานขอกันยาฉันทเถอะจ๊ะ”

นิกรสงให้โดยดี แห้วเดินลอยหน้าเฉิบ ๆ เข้าไปในตึก แม่งามทั้งสี่ต่างพอใจเรือแคนูลำนี้พูดกันเสียง
จ้อกแจ้ก

“พี่นั่น ไผคิดว่าเรือลำนี้เรายึดกัมสิทธิไว้สำหรับพวกเราดีไหมพี่?”

นันทาพยักหน้า

“ดีซีน้อง พี่ชอบมันมาก คุณนวลจะวันพระรูปเราเอาเรือลำนี้ไปเที่ยวกันนะ คุณนวลต้องคัดทำยลอง
ซ่อมถือท้ายเสียแต่วันนี้แหละ”

นวลละอองยิ้มแป้น แต่ยังไม่ทันจะพูดอะไรประภา ก็พูดขึ้น

“นี่จะเอาเรือออกไปพายเล่นนอกถนนกันจริง ๆ หรือนี้ คุณนั่น?”

นั่นทาทายักหน้า “ก็ไปจริง ๆ นะซีจ๊ะ”

ประภาทอนหายใจเบา ๆ

“ถ้ายังงั้นฉันต้องขอตัวละ ไม่ใคร่สบายจ๊ะ คุณนั่นไปกับคุณนวลและน้องไฟท์แล้วกัน”

ประไพยกมือเกาะแขนพี่สาว

“ไปนำพี่ เดี่ยวเดี๋ยวก็กลับ”

“โท - พี่ไม่สบายจริง ๆ หย่าเอาคนท้องคนไ้ไปทรมานหน่อยเลย อีกสองสามวันก็จะมีหลานมาให้
อุ้มแล้ว”

ประไพหันมาพูดกับนวลละออและนั่นทา

“เราไปกันสามคนก็แล้วกันนะจ๊ะ อ้อ - เอาคุณพ่อไปด้วย ให้คุณพ่อถือท้ายดีกว่า” แล้วหล่อนก็หันมา
ทางนายปัจจนึก ๆ “คุณพ่อไปกับหนูนะ”

นายปัจจนึก ๆ สิ้นสี่สะซ้ำ ๆ

“พวกเจ้าทำราวกับว่าเรือแคนูลำนี้เป็นของพวกเจ้ายังงั้นแหละ”

“ฮึ -“ กิมหงวนร้องขึ้นดัง ๆ.

นายปัจจนึก ๆ หันควับมาทางอาเสี่ย

“ฮึทำอะไร?”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“เปล่าจ๊ะ, ยืนหยุดเฉย ๆ ไม่รู้จะทำอะไรเลยร้องเล่นโก้ ๆ”

นายปัจจนึก ๆ ทำปากหมุบหมิบ

“ระวังตัวให้ดีนะ หัวเทอจะต้องแตก เทอกับนายนิกรนะฉันหมั่นได้เต็มทนแล้ว”

นิกรพูดขึ้นเปรย ๆ

“ยังงี้ต้องเจียนเลย”

นายปัจจนึก ๆ ยกมือตะครุบอกเสื้อนิกรไว้

“เจียนใคร?”

“แน่ - ฉันไม่ได้เจียนคุณพ่อนี้จ๊ะ ฉันจะเจียนเจ้าหงวนต่างหาก ง่า - คุณพ่อไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว
เสียใหม่เถอะจ๊ะ ประเดี๋ยวจะไปเที่ยวเรือด้วยกัน”

นายปัจจนึก ๆ กล่าวถาม

“แล้วพวกเจ้าจะไปกันทั้งสี่คนยังงั้นหรือ?”

ดิเรกว่า “ฉันไม่ไปหรอกจ๊ะ คุณพ่อ, ประภาไม่ไปฉันก็ไปไม่ได้”

“ทำไมถึงไปไม่ได้?” กิมหงวนลยหน้าลอยตาถาม.

ดิเรกกลืนน้ำลายเอือก มองดูประภาเมียวักของเขา

“ฉันเตรียมพร้อมเพื่อเมียของฉัน ท่านคงไม่รู้หรือกว่า ประกาศรบกำหนดที่จะคลอดบุตรแล้ว อาดจะออกวันนี้หรือพรุ่งนี้ก็ได้”

“ฮ้า!” นายปัจฉนิก ฯ ร้องลั่นด้วยความตื่นเต้นยินดี.

“จ๊ะ - คุณพ่อ ฉันมั่นใจเหลือเกินว่าในระยะเวลาสามวันนี้ ประกาศจะต้องออกลูกแน่ ๆ”

นายปัจฉนิก ฯ ยิ้มสดชื่น หันมามองคูธิดาคนโตของท่าน

“ภาเอ๊ย - พยายามออกให้เป็นผู้หญิงนะลูกนะ พ่ออยากได้หลานผู้หญิงสักคนหนึ่ง”

คณะพัคสามเกลอต่างพากันหัวเราะลั่น นายปัจฉนิก ฯ ยิ้มแห้ง ๆ เดินเข้าไปในห้องโถง นิกรร้องขึ้น

ดัง ๆ

“เอ๊ย!”

นายปัจฉนิก ฯ กะโดดตัวลอย หันควับมามองดูนายหน้าทเดิน

“ร้องทำไม เจ้ากร?”

“ง่า - เจ้าหงวนมันเหยียบเท้าฉันจ๊ะ”

นายปัจฉนิก ฯ ทำปากหุบหมิบ เดินไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว

กิมหงวนถามนิกว่า

“ท่านจะไปพายเรือเล่นกับเมียเรายังงั้นหรือกร?”

“จ๊ะ - เมียเขาไปเราก็ต้องไปด้วย”

อาเสี้ยลั่นสี่สะ

“แล้วเรือของเราที่ทำค้างไว้จะว่ายังไงกัน?”

นิกหัวเราะ

“เฮ้ย - หย่าไปทำมันเลยน่า เสียเวลาเปล่า ๆ ฉันรู้ความจริงในเรื่องการต่อเรือแล้วละ”

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

“รู้ยังไงจ๊ะเธอ?”

“รู้ว่าหน้าหย่างเราน่ะไม่มีหวังที่จะสร้างเรือดำเหิร์ตหรอก”

คราวนี้ทุก ๆ คนนอกจากกิมหงวนต่างพากันหัวเราะลั่น.

พลว่า “ฉันบอกแล้วนี่นา ในที่สุดเรือลำนี้มันจะต้องเป็นไม้ค้ำกบูนที่น่าเอ็นดู หรือมิฉะนั้นก็เป็นไม้จิ้มฟันอันหนึ่ง”

กิมหงวนมีกิริยาฮึดฮัด

“นายกร - นายนะ เกิดมาเป็นลูกผู้ชายเสียเปล่าจะหาความมานะพยายามสักนิดก็ไม่มี ยังไม่ทันไรเลยทำถอยเสียแล้ว”

นิกพยักคิ้วแผล็บ

“ป่วยการ, ฉันน่าจะตั้งใจจะบอกเธอตั้งแต่วันแรกที่เริ่มทำแล้วว่่า หย่างไรเสียเราก็สั่งเรือลำนี้ไม่สำเห
ร็ด”

“ก็แล้วทำไมเธอหนึ่งหลังขดหลังแขงทำมาตั้งสี่ห้าวัน”

“อ้อ - น้ำมันท่วมฉันไม่รู้ว่าจะไปไหนนี้จะ ก็เลยไสกบเอาเหงื่อเล่นสนุก ๆ”

นวลละออหัวเราะคิก

“ว่าแล้ว, นี่แหละเขาว่าเปนเปิดแล้วหยากชันประชันไก่อ”

กิมหงวนหน้าแดงหูแดงนัยตาแดง เพราะความโกรธนิกรและอายพิศพวงของเขา อาเสี้ยจ้องมองดู
นิกรราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ ยกมือชี้หน้ากร ยกเท้าขวากะที่บพื้น ๕ ที ขบกรามให้ดังกรอด ๆ แล้วจึงพูด
ด้วยเสียงเด็ดขาด

“เมื่อนายทำไม่ได้ นายหมดความมานะพยายาม ฉันก็จะทำของฉันทเอง ฉันทจะวานเจ้าแห้วให้เปน
ลูกมือฉันท” พุดจบก็ยกกำปั้นทุบหน้าอกตัวเองดั่งบักแล้วไอแคว้ ๆ “ฮะ - ฮ้า คนหย่างนายกิมหงวนถ้างทำ
อะไรแล้วละก็อ - - -”

“เปนต้องไม่สำเหร็ด” พลพุดต่อ.

กิมหงวนกะที่บเท้าอีก ๓ ครั้ง.

“ไม่สำเหร็ดได้เรอะ” เขาแผดเสียงลั่น มองดูองไม้กะดานและเครื่องมือเครื่องใช้ในการต่อเรือซึ่ง
วางอยู่เกลื่อนกลาด “เรือลำนี้จะต้องสำเหร็ด สำเหร็ดแน่ ๆ เมื่อมันไม่สำเหร็ด มันก็ไม่สำเหร็ดและถ้ามันจะ
สำเหร็ดแล้วถึงหย่างไรมันก็ต้องสำเหร็ดวันยังค่ำ”

ดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“ท่านมีความมานะพยายามดีมาก”

กิมหงวนพยักหน้า

“จ้ะ - ถูกแล้ว พุทธภาสิตบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า สัจจเว อมต วาจา แปลว่า เกิดมาเปนลูกคนแล้วก็ต้อง
มีความพากเพียร” แล้วกิมหงวนก็สด้งเล็กน้อยหันมาถามพล “ยังงี้ใช้ไหม?”

นายพัชราภรณ์หัวเราะลั่น

“จะไปรู้เรอะ ฉันทไม่เคยบวชนี่นา”

“เลว - เทอเลวมาก ค้างาย ๆ ยังงี้ก็ไม่รู้”

พลอมยิ้ม

“ที่เทอพุดนะ เทอมันใจแล้วหรือว่าเทอแปลได้ถูกต้อง”

กิมหงวนสันสีสะ

“หย่าให้ถึงกับมันใจเลยจ้ะ ฉันทพุดไปแล้วฉันทยังนึกไม่ออกเหมือนกันว่าตะกั้นฉันทพุดภาสาพระว่่าจะ
ไรอะไรเว ๆ ก็ไม่รู้” แล้วเขาก็หันมาทำตาเหียวกับนิกร “นายกรจ่า เมื่อเทอหมดความมานะพยายาม ฉันทก็จะ

ท่าของฉันต่อไป ถึงแม้ว่าเรือลำนี้จะไม่ลำหืด ฉันก็อาจจะได้ไม่จิ้มฟิงใช้สักหนึ่งกล่อง เป็นการประหยัด ทรัพย์ไปในตัว ไม่นี่ก็เอามาจากโรงเลื่อยของฉันไม่ได้ซื้อหาเอามาจากไหน”

นิกรหัวเราะหย่างกวนโทโส

“จ๊ะ - จ๊ะ เซินเทอทำต่อไปเถอะ ฉันไปพายเรือเล่นดีกว่า”

การโต้เถียงกันสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ หัวพายเรือเก้กั้งเลี้ยวออกมาทางมุมตึก เรือลำนี้เป็นเรือบต ขนาดนั่ง ๕ คนค่อนข้างเก่าแล้ว นายประสิทธิ์ได้ซื้อไว้เป็นเงิน ๑๓๐ บาท หัวเอาพายใส่มาในเรือตั้งหลาย เล่ม.

ในเวลาเดียวกันนายปัจฉนิก ๆ ก็เดินออกมาจากห้องโถง ท่านเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่แล้ว นุ่ง กางเกงขาสั้นสีน้ำตาลาน สวมเชิ้ตโปโลแขนสั้นสีแดงเลือดนก พล, นิกร, กิมหงวนและดิเรกแลเห็นเข้าก็ยิ้ม แป้นไปตามกัน.

“เฮ้อเฮอ” ดิเรกพูดกับพ่อตาของเขา “ดูคุณพ่อเป็นหนุ่มขึ้นมาก”

นายปัจฉนิก ๆ อมยิ้มแถมตุ้ย

“จั้นเระะ ใสเสื้อสีแดงหย่างนี้พ่อนี้กะดาก ๆ เหมือนกัน”

“พีกัล” กิมหงวนพูดขึ้นลอย ๆ.

นายปัจฉนิก ๆ คว่าคอกิมหงวนควับ

“ใคร - เจ้าว่าใคร?”

กิมหงวนยิ้มอ่อนโยน

“โท - คุณอา ฉันว่าเจ้ากรต่างหาก เจ้ากรรมันแลบลิ้นหลอกฉันจ๊ะ”

นายปัจฉนิก ๆ หันควับมาทางนิกร

“นาย - เลวมาก โตแล้วยังเล่นเปเนเด็ก ว่าไจะไปหรือไม่ไป?”

“ไปสิจ๊ะ” นิกรตอบนอบน้อม.

“ยังไจกันนิกร” กิมหงวนดูเพื่อนของเขาทันที “คนหย่างนายนะเหยียบขี้ไก่อไม่ฝ่อ ต่อเรือเท่านี้ไม่ลำ หืดแล้วนายจะไปทำอะไกริน”

นิกรหัวเราะ

“ฉันจะต้องไปทำอะไกริน คุณพ่อฉันมีเงินตั้งล้าน คุณอาของฉันก็มีตั้งล้าน พ่อตาของฉันก็ตั้งล้าน ไ้ บ้างขว่างทิ้งเสียบ้างจนตายก็ไม่หมด”

แม่งามทั้งสี่หัวเราะคิก นายปัจฉนิก ๆ ทำปากจู๋ ท่านเงือกำปั่นขึ้นสุดแขน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟิงควงเสีย ๓ รอบเหมือนหมุนรถยนต์แล้วฟาดลงกลางหลังนิกรดั่งบั้ง.

“นี่แน ฉันบอกเทอตั้งกัหนแล้วว่า คำว่าล้านห้ามไม่ให้พูด”

กะดิงทองสูดปากลัน

“แฮม - ไม่ได้เจตนาเลยจ๊ะ คุณพ่อ มันลิมไปจิง ๆ” แล้วเขาก็กะพุ่มมือไหว้ท่าน “ทั้นโทส”

นวลละออรชนประไพ, นันทาลงนั่งเรือแคนู หัวพายเรือบตเข้ามาเทียบส่งพายให้แมงามทั้งสามคนละเล่ม นายปัจจนึก ๆ นั่งท้ายเรือแคนูลำนั้น พลกับนิกรพยักหน้าให้กันแล้วพากันลงไปนั่งเรือบต หัวยื่นอยู่บนบันไดหินอ่อนช่วยจับเรือไว้.

แม่เสือนวลละออมองดูสามีของหล่อนแล้วพูดขึ้น

“อ้าว - ทำไมยังไม่ลงเรืออีกล่ะจ๊ะ?”

กิมหงวนสันสีสะ

“พี่ไม่ไปหรถกนวล”

“ไม่ไป เอ๊ะ - ยังไงกัน?”

อาเสี้ยมี้มั่ง

“พี่จะทำเรือลำนี้ให้สำเร็จ”

นวลละออหัวเราะลั่น

“โท่เอ๊ย หย่าทำมันเลยจ๊ะพี่หงวน เชื่อน้องเถอะ ยังไง ๆ มันก็ไม่สำเร็จ”

กิมหงวนพยักหน้า

“ก็นั่นนะซี ฉันก็นึกหย่างนั้น”

“แล้วพี่จะไปทำมันทำไมล่ะ?”

“เถอะนำ พูดออกมาให้ใคร ๆ ได้ยินแล้วเราที่มีความมานะ ถึงแม้ว่าจะรู้ว่าไม่มีหวังที่จะสำเร็จก็ต้องทนทำมันไปจนกว่าไม้กะดานกอนี้ จะกลายเป็นไม้ค้ำกบฏหรือไม้จิ้มฟัน”

นวลละอออดหัวเราะไม่ได้

“พี่จ๋า ใจคอของพี่นี้จะทิ้งให้นวลไปเล่นเรือตามลำพังโดยไม่มีพี่ไปด้วยยังงั้นหรือจ๊ะ?” หล่อนพูดหย่างอ่อนหวาน ทำหูทำตากระชดกะช้อยกับเขา “หย่าพี่ต่อเรือเลยพี่ นวลไปโดยไม่มีพี่ก็อเหงาแยะเท่านั้น แล้วก็ดีไม่มีดีถูกเจ้าพวกหนุ่ม ๆ เกรที่มันพายเรือเล่นเต้าะนวลเข้า ใครจะช่วยนวลละ มาซิจ๊ะ คนดีคนดี ลงเรือเถอะจ๊ะ ทูนหัวของเมีย”

กิมหงวนปลื้มใจเหลือที่จะกล่าว เขายกมือขวาจับหน้าอก แหงนหน้าขึ้นสุดลมเข้าปอดเต็มแรง ไปหน้าของเขายิ้มแย้ม.

“เฮ้อ - ชื่นใจจัง”

แล้วกิมหงวนก็วิ่งลงบันไดหน้าตึกกะโจนพรวดลงไปเรือบตที่พลกับนิกรนั่งคอยอยู่ กะโจนลงไปด้วยความลืมหึมแท้ ๆ

“โครม! ว้าย!”

เรือบตตะแคงคว่ำทันที สามเกลอลงไปลอยคอกอยู่ในน้ำ นายปัจจนึก ๆ กับแมงามทั้งสามพากันหัวเราะลั่น ดิเรกกับประภาซึ่งยืนอยู่หน้าตึกหัวเราะงอหาย.

พล, นิกร, กิมหงวนลุกขึ้นยืนในน้ำแค่หน้าอก อาเสี่ยทำหน้าที่ชอบกล พลกับนิกรต่างยกพายขึ้นสุด แขนพาดลงกลางสี่สะกิมหงวนเต็มเหนี่ยว

“ไปก! โอัย”

“ซุ่มซุ่มนัก” พลเค็ดตะโกลัน “เทอคิดว่าเรือบตนี่นะเปนเรือรบยั้งงั้นหรือจ๊ะ บ้าจิงเชียว ดันกะโดด ลงมาได้ เลื่อแสงเปี้ยกหมด ยั้งจะยั้งเชือหยุอีกเล่า จัดแจงกัเรือเข้าซี”

กิมหงวนทำหน้าที่แบ้เหมือนกับจะร้องไห้ ยกมือคลำสี่สะบ่อย ป้ายออกมาดูเมื่อไม่เห็นเลื่อดก็โง้งใจที่ รู้ว่าสี่สะของตนไม่แตก.

“แฮม - เคะระห์ดีแท้ ๆ ถ้าไม่ได้หลวงพ่อดมเด็ดวันระคังละก้อสี่สะแตกแล้ว จุ้ย ๆ ๆ มือหนัก เหลือเกินพับผ่า เอา - ช่วยกันกัเรือซี ฉันคนเดียวไหวเมื่อไหร่ ล้อออกบ่อเรือ”

พล, นิกรบ่นพึมพำแล้วสามสหายก็ช่วยกันกัเรือ สักครู่ก็เส็ดเรียบร้อย แห้วยีนหัวเราะหึ ๆ หยู่บน บันได.

“รับประทานเล่นเรือมันก็ต้องรับประทานเปี้ยกหย่างนี้จิงจะสนุก”

“ทลิ่ง!” กิมหงวนตวาดเว็ด.

แห้วยีนหน้าเซอไม่พูดว่าอะไรอีก ต่อจากนั้นพล, นิกร, กิมหงวนก็ขึ้นนั่งเรือบตเรียบร้อย แล้วเรือแค นูกับเรือบตทั้งสองลำก็แล่นเอื้อย ๆ ออกไปจากบ้าน ‘พัชรภรณ์’

ถนนพญาไทกลายเป็นคลอง ๆ หนึ่ง ยานพาหนะใช้สัญจรไปมาไม่ได้เลย มองไปทางไหนเต็มไปด้วย เรือชนิดต่าง ๆ ตั้งแต่เรือสังกะสี, เรือบต เรือลำปั้น เรืออีแปะ เรืออะไรต่ออะไรเยอะเยะ ใครมีสตางค์ หน่อยก็มีเรือตีหน่อย ใครมีสตางค์น้อยก็มีเรือเลวหน่อย บางทีสักแต่ว่าเป็นเรือก็ใช้ได้ ประชาชนพากันเล่น เรือเป็นที่สนุกสนานยิ่งนัก พวกหนุ่ม ๆ ที่ไม่มีวัธน์ธัมเที่ยวพายเรือเคาะแคะผู้หยิง แกล้งให้ลุ่มบ้าง.

แคนูล้าน้อยกับเรือบตพายคู่กันมาทางสี่แยกสระปทุม เรือแคนูมีสี่มเขี้ยวหวาน, มีกล้วยแขก, ข้าวเม่าทอด, (ข้าวเม่าจิง ๆ) ประไพ นันทา นวลละออ พบเรือแม่ค้าก็ซื้อตะ แล้วกินกันหย่างเพ็ดเพลิน นายปัจจนี้ก ๆ พลอยอิมหมี่พื้มันไปด้วย ส่วนเรือบตเต็มไปด้วยความอดหยาก ไม่มีอะไรกินเลย ร้องตะโกน ขอส้มพวกเรือแคนูก็ทำเป็นหูหนวก นาน ๆ ก็โยนมาให้กิลิบหนึ่ง พล, นิกร, กิมหงวนไม่มีสตางค์ติดตัวมา เลยแม้แต่แดงเดียว ส่วนพวกเมีย ๆ ของเขานั้นต่างเอากะเป้าสตางค์ใบเล็ก ๆ ใส่มานในหน้าอกเลื่อทุกคน.

“อาเจ้ - อาเจ้” นิกรร้องเรียกพี่สาวของเขา “ขอส้มกินสักสามใบซีพี่”

นันทาค้อนควับ

“พี่ลิก หย่ามาเรียกฉันว่าเจ้จะบอกให้”

พลหัวเราะกับเมียของเขา

“ส่งกล้วยแขกมาทางนี้บ้างซีนันทา”

กิมหงวนเลิมขึ้น

“ข้าวเม่าทอดสักสองแพก็ได้จ๊ะ คุณนั่น”

นายปัจฉนิก ฯ ผู้ถือท้ายเรือแคนูหัวเราะหึ ๆ

“เราอยู่เรือกันคนละลำแล้วช่วยเหลืออะไรกันไม่ได้”

พวกเรือแคนูหัวเราะลั่น พวกเรือบตหน้าแห่งไปตามกัน นิกรมีใบหน้าเคร่งขรึม เขานั่งตอนหัวเรือ กิมหงวนนั่งกลาง พลถือท้าย กะดิงทองลุกขึ้นโยงโย่งหยกหมุนตัวกลับนั่งหันหน้ามาทางท้ายเรือแล้วยิ้มกับเพื่อนทั้งสอง

“หย่าไปง้อเขาพวกเรา กินเหล้ากันดีกว่า”

กิมหงวนขมวดคิ้วนอน เข้าใจว่านิกรจะให้หยุดเรือซื้อเหล้าที่ร้านแจ็กสี่แยก

“กินยังงัยกันเล่า ไม่มีอีกมาสักสตาจ๊ะ?”

นิกรโบกมือ

“เถอะน่า, ฉันมีวิธีหาเหล้ามาให้กินได้ก็แล้วกัน แต่ร่อนยั้งถ้าไม่กินเหล้าเวียนหัวแย”

“นั่นนะซี” กิมหงวนคล้อยตาม “ฉันรู้สึกยังงัย ๆ ขอบกล คล้ายกับจะเป็นลมตะกั้ง”

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ยกมือทั้งสองขึ้นประนมทำปากหุบหิมคล้ายกับจะเสกคาถา แล้วเขาก็พูดขึ้นดัง ๆ

“เจ้าประคูน เทพดาอาร์กส์และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย เมีย ๆ ของพวกลูกข้างใจดำหย่างที่สุด ชื่อขนมไม่แบ่งให้ลูกข้างกิน ฉะนั้น, ขอได้โปรดบันดาลให้พวกลูกข้างได้มีเหล้ากินสักขวดหนึ่งเถิดเจ้าข้า เพียง - พัวะ”

แล้วนิกรก็สดุ้งโหยง หยิบวิสกี้ขวดเล็ก ๑ ขวดออกมาจากใต้กะทงเรือ พลกับกิมหงวนลืมตาโพล่ง

“กร” อาเสี่ยวร้องลั่นถนน “เอามาจากไหนหา?”

นิกรอมยิ้ม

“เจ้าพ่อท่านให้นะซี”

“อี - อี ขออีกขวดได้ไหม เอาขวดใหญ่ ตราดำหรือตราขาวได้ทั้งนั้น”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“เห็นจะไม่ได้หรอก เจ้าพ่อท่านกะชิบบอกว่ากินแต่พอกหมปากหมคค เหล้าเดี๋ยวนีมันแพงราวกับคีมน้ำทองคำ”

นายปัจฉนิก ฯ พูดเสียงแจ้ว ๆ

“หงวน - หงวนเอ๊ย นั่งเรือลำนั้นไม่สบายก็มาถือท้ายเรือลำนี้ดูบ้างก็เอา แลกที่นั่งกับอาเถอะ”

กิมหงวนอมยิ้ม

“ข้างเถอะจ๊ะ คุณอา นั่งลำนี้สบายดีแล้ว”

นายปัจฉนิก ฯ ค้อนปะหลับปะเหลือก นิกรหยิบแก้วใบจิ๋วออกมาจากกระเป๋ากางเกง รินเหล้าซด แล้วแจกให้เพื่อนเกลอทั้งสอง นะบัดนี้ เรือบตลำนี้ก็เริ่มครึกครื้นทันที

“ฮ่า!” กิมหงวนร้องดัง ๆ ยกหลังมือเซ็ดปากส่งแก้วเหล้าให้นิกร “ยังจืดค่อยเพล็นหน่อย ถึงวันจะส่ง แสงแดงแจ๋ก็ไม่ต้องกลัวร้อน”

นิกรรินเหล้าใส่แก้ว ชะโงกตัวส่งให้พล

“เฮ้า - เอานิดซี พี่พล”

กิมหงวนสอดขึ้น

“เดี๋ยวนี้เจ้าพลเขาไม่กินเหล้าแล้ว”

“ใครบอก?” พลตวาดเว็ด แล้วพูดกับนิกรด้วยความนับถือ “ไม่มีอะไรล้างปากบ้างหรือจะนาย?”

นิกรอมยิ้ม

“ก็เพื่อนจะเอาอะไรล่ะ?”

“ได้ทั้งนั้น ถั่วลิสง, กุ้งแห้ง, หรือมะขามสดก็ได้”

กะดิงทองหิวเราะเบา ๆ

“เอากุ้งปล่าดีกว่ากะมั้ง”

“ฮ่า - แวะซื้อร้านเจ๊กนะหรือ ฉันไม่มีสตางค์หรอก”

นิกรโบกมือ ล้วงกะเป๋ากางเกงหยิบห่อกะดาดออกมาห่อหนึ่งโยนข้ามสี่สะกิมหงวนไปให้พล

“อะไรกร?” พลถามอย่างตื่น ๆ.

“ก็กุ้งปล่ายังไฉล่ะ”

พลรีบแก้ห่อกะดาดออกดู ในนั้นมีใบตองรองซ้อนห่ออีกชั้นหนึ่ง นายพัชราภรณ์ร้องขึ้นดัง ๆ

“กุ้งปล่า!”

กิมหงวนอ้าปากหวอ มองดูนิกรอย่างแปลกใจ

“ว้า - นายนี้ทำตัวเหมือนโกดังเก็บของแฮะ ฉันรู้สึกว้าในตัวท่อมักจะมีเครื่องอุปโภคบริโภคติดห่อ

หลาย ๆ อย่าง”

นิกรหัวเราะเบา ๆ

“ผู้ที่ตั้งตนอยู่ในความไม่ประมาทก็ต้องเตรียมพร้อม เทอจะกินส้มเขียวหวานบ้างไหมล่ะ?”

“ฮ่า - มีอะไระ”

นิกรพยักหน้า ล้วงมือลงไปในกะเป๋ากางเกงหยิบส้มเขียวหวานออกมาส่งให้กิมหงวน ๒ ผล พวกเรือแคนูมองตาค้าง นายปัจฉิมนี้ ๆ หัวเราะก๊าก.

อีกครึ่งชั่วโมงต่อมา.

วิสกี้หมดขวดแล้ว เรือทั้งสองแล่นมาถึงสี่แยกประตูน้ำปทุมวัน ที่นี้มีเรือสับสนอลหม่านมาก วันนี้ตรงกับวันอาทิตย์เสียด้วย หนุ่ม ๆ สาว ๆ พวกกันพายเรือเล่นลานตาไปหมด พวกสาว ๆ แต่งตัวหรูหราตามเคยและหยุดข้างจะโป๊สักหน่อย.

พล, นิกร, กิมหงวนสุขกายสบายใจหย่างที่สุด พลร้องเพลงเห่เรือเบา ๆ กิมหงวนกับนิกรเป็นลูกคู่รับตอนเห่ อาเสี่ยโก่งคอร้องเสียงลั่น

“เรือเอ๋ย, เรือลำน้อย
งามหยดย่อย พลอยใจเพลิน
สุขใจ ใครจะเกิน
เหมือนกับเรา เร้าระเริง ฯ”

ตอนนี้นิกรมัวแต่ปอกส้ม กิมหงวนจึงร้องแจ้ว ๆ ขึ้นคนเดียว

“อ๊า - เฮ้ - เฮ เฮเห่เฮ เฮเฮ - อ๊า - เหเฮ้”

ทันใดนั้นก็มียเสียงของเด็กคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้น

“พวกเราไว้วัย ดูเรือคนบ้าไว้วัย”

พวกเด็กหลายคนฮาลั่น สามเกลอสดุ้งโหยงทำหน้าแหม่ง ๆ ไปตามกัน นवलละออหันมาดูสามีของหล่อน

“อะไรก็ไม่รู้ละ ช่างไม่ขายหน้าเขาบ้างเลย”

นิกรนี่ก็ยังงั้นขึ้นมาไม่ซาบ เขามองดูเด็ก ๆ พวกนั้นซึ่งพายเรือสวนทางมาในระยะใกล้ แล้วนิกรก็รำป้อลูกขึ้นสแดงท่ายี่เกบนเรือ

“กะดิ่งทองแสนจะเจ็บใจ ลูกเต้าเหล่าใครหนอมาช่างว่า ตัวของเราหน่อเนื้อเชื้อศักดิ์ศรี หมูหมาไม่กล้าพิดกลัวเราหนา เจ้าเด็กน้อยเหล่านี้อีหังกา - - -”

คนะพักเด็ก ๆ หัวเราะลั่น กิมหงวนกลัวเรือล่มก็จุดนิกรให้นั่งลง

“นั่ง ๆ ๆ ประเดี้ยวเรือมันจะล่มจ๊ะ พ่อคุณ”

ผู้หยิงคนหนึ่งที่นั่งเรือบตมากับเพื่อน ๒ คนได้กล่าวขึ้นดัง ๆ

“โถ - น่าสงสารนะจ๊ะเทอ หน้าตาดี ๆ แท้ ๆ ไม่น่าจะเป็นบ้าเลย สงสารจัง ฮุยตาย อีตาคนนั่งหัวเรือมองดูเราแล้วละ รีบจ้ำเข้าเถอะ”

นิกรแกล้งยกมือขึ้นขยี้ผมให้ยุ่ง ทำตาถลนแยกเขี้ยวยิงฟันร้องเอ็ดตะโร

“เฮ้ - ฮู ๆ ๆ ค่าตายเลย ค่าให้หมดไม่ว่าใคร ตัวของเราก็ค่า ไชโย้ เร็ว - จ้ำเรือเข้า เอาหัวใจมาแกล้มเหล่าเรา ไชโย้”

“ว้าย!” แม่งามทั้งสามคนร้องลั่น ต่างรีบจ้ำเรือหนีหย่างไม่คิดชีวิต พวกเด็ก ๆ ก็เสียขวันรีบพายเรือหนีไปเช่นเดียวกัน ใครต่อใครพากันมองดูเรือบตของพล, นิกร, กิมหงวนเป็นตาเดียว

พลหัวเราะหึ ๆ

“เด็กเล่นกันที่พวกเรา ไม่เปนมงคลเสียแล้วละดีไม่ไม่ดีตำหนวดหาว่าก่อความสงบของประชาชนก็เอาตัวพวกเราไปเก็บเสียเท่านั้น เล่นหย่างนี้ไม่ดีแน่”

ประไพ, นันทา, นวลละออต่างดูสามีของตนเอ็ดตะโร นวลละออตาคคิดว่า ถ้ากิมหงวนส่งเสียงดังขึ้นมาอีกละก้อ หล่อนจะเอาส้มเขียวหวานขว้างหน้า สามเกลอเงียบกริบ นายปัจฉนิก ๕ บ่นพึมพำ.

“ไปไหนกับเจ้าพวกนี้ชายหน้าวันละห้าเปี้ย”

ทันใดนั้นมีเสียงของผู้ชายที่ปากสามหาควคนหนึ่งตะโกนมาดัง ๆ

“ขุนช้างนั่งเรือแคนู อ้า - ไล่เสื่อแดงเสียด้วย”

นายปัจฉนิก ๕ สดุ้งเฮือก ทำตาปริบ ๆ กวาดสายตามองหาตัวผู้พูดแต่ก็ไม่พบ ท่านถอนหายใจดัง ๆ บังคับหัวเรือให้เลี้ยวกลับ.

“กลับบ้านดีกว่า” ท่านพูดเสียงหนัก ๆ “ขึ้นหยุดประเดี๋ยวมีเรื่อง ผ่าซี คนปากคอเราะรานหย่างนี้มันจะเกิดมาเป็นคนทำไม่น้า”

พลบังคับเรือบตของเขาให้กลับลำตามเรือแคนูไป คณะพักสามเกลอต่างอมยิ้มและมองดูนายปัจฉนิก ๕

สักครู่หนึ่งเรือทั้งสองลำก็แล่นมาถึงสี่แยกราชประสงค์ น้ำตอนี่ลึกประมาณ ๕๐ เซ็นต์ มีประชาชนชายหญิงเดินท่องน้ำและพายเรือผ่านไปมาหย่างสับสน

ชายกลางคนคนหนึ่ง อายุในราว ๔๕ ปี นุ่งกางเกงขาสั้นสีน้ำตาล สวมเสื้อชั้นนอกคอแบะ เดินท่องน้ำตรงเข้ามาที่เรือแคนูของนายปัจฉนิก ๕ หย่างรวดเร็ว เขาหยุดยืนขวางทางแล้วยกมือขวาขึ้น แล้วพูดกับนายปัจฉนิก ๕

“หยุด - หยุดก่อนจ้ะ เรือลำนี้”

ประไพ, นันทา, นวลละออตยกพายทวนน้ำไว้ทำหน้าตื่น ๆ ไปตามกัน.

นายปัจฉนิก ๕ มองดูผู้ขัดขวางทางเดินเรือของท่านด้วยความแปลกใจ

“หยุดทำไม มีธุระอะไร?” นายปัจฉนิก ๕ พูดห้วน ๆ.

ชายปากหนวดยิ้มเล็กน้อย ถอดหมวกออกถือสแดงกิริยาเคารพนอบนายปัจฉนิก ๕

“ฉันเสียใจที่จะเรียนให้ท่านซาบว่าเรือแคนูลำนี้เป็นเรือของฉัน”

เรือบตของพล, นิกร, กิมหงวนเข้ามาจอดเทียบเรือแคนูพอดี กิมหงวนมองดูชายกลางคนแล้วพูดขึ้นดัง ๆ

“หย่ามาทำซีตู่กลางนาหน้อยเลยนำพี่ชาย เรือแคนูลำนี้นะหรือของท่าน?”

“จ้ะ”

“มะ هنگแน่จ้ะ” นิกรลอยหน้าลอยตาพูด “ของท่านทำไมมาหยุดที่เราได้?”

“อ้อ, ท่านคงจะรับซื้อไว้จากใครคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ชะโมยเรือฉันมา และท่านโปรดซาบเถิดว่า ถ้าเป็นเช่นนี้ท่านก็รับซื้อของใจ”

นายปัจจุบันนี้ ๔ ชักใจไม่ดี

“อะไรกันท่าน ฉันซื้อไว้ด้วยราคาสี่สิบบาท ซื้อไว้ตั้งหลายวันแล้ว”

ชายกลางคนหัวเราะก๊าก

“ถ้าเช่นนั้นท่านก็ปิดฉันแน่ ๆ เรือของฉันหายไปเมื่อตอนเช้ามีดวันนี้เอง”

“ไม่รู้” นายปัจจุบันนี้ ๔ พุดหน้าตาเฉย “คนละลำน่า เรือแคนูน่าจะไม่ได้มีลำเดียวหรอกนาย”

“จริงจ๊ะ แต่ฉันจำเรือของฉันได้ดี โปรดคืนให้ฉันเสียโดยดีเถิดจ๊ะ ฉันคิดว่าท่านคงเป็นผู้ดีมีสกุลแน่

ๆ”

พลเห็นท่าไม่เป็นการก็ลงจากเรือเดินท่องน้ำเข้ามาหาชายที่อ้างว่าเป็นเจ้าของเรือ กิมหงวนเอ็ดตะ
โรลัน

“เอา - หั้นแหลกเลย ตีตาต่าตีต่า - - -“

พลหันมาตวาดแหว็ด

“อะไรเล่า บ้าจิง ฉันจะมาพุดกับเขาให้รู้เรื่อง”

กิมหงวนจิบปากจิบคอดพุด

“แหม - ต้องดูหนูด้วย ไม่หยากเขี้ยว หนูจะไปรู้รี นึกว่าพี่จะไปชิงกับเขานะซี”

นายพัชราภรณ์อดหัวเราะไม่ได้ โบกมือให้กิมหงวนสงบปากเสียง แล้วกล่าวถามชายปากหนวด

“ประทานโทษ ท่านแน่ใจหรือจะว่าเรือแคนูลำนี้เป็นเรือของท่าน?”

“จ๊ะ, ถูกแล้ว เรือลำนี้ฉันซื้อไว้จากเพื่อนคนหนึ่งตั้งแต่ต้นฤดูน้ำนี้สำหรับให้คนใช้ส่งลูกไปโรงเรียน
ฉันอยู่แถวนี้เองแหละท่าน บ้านของฉันอยู่เลยโรงถ่ายภาพยนตร์ศรีกรุงไปสักเล็กน้อย เมื่อเช้านี้ฉันตื่นนอน
ขึ้นมา คนใช้ได้รายงานให้ฉันซาบว่าเรือแคนูลำนี้ได้หายไปแล้ว แม่ครัวบอกฉันว่าตอนห้าโมง แดดขึ้นหุงข้าว
เรือยังอยู่ คนร้ายคงจะสอดเข้าไปในบ้านตอนเช้าตรู่และชะโมยเรือเอาไป มันเอาไปขายท่านใช้ใหม่ละจ๊ะ?”

พลพยักหน้า รู้สึกว่าแววตาของชายปากหนวดคนนี้มีเสน่ห์เหลือมอะไรบางหย่างแฝงอยู่.

“จ๊ะ, คุณอาของฉัน” เขาผายมือไปทางนายปัจจุบันนี้ ๔ “ท่านซื้อไว้จากชายคนหนึ่ง เมื่อสักสองชั่วโมง
มานี้เองเป็นเงินสี่สิบบาท แล้วเราก็อากันนำเรือมาลองพายเล่น”

ชายปากหนวดหัวเราะ

“ฉันมีพยานหลักฐานพร้อมมูลที่จะนำสืบว่าเรือลำนี้เป็นของฉัน ง่า - โปรดคืนให้ฉันเถิด”

นายปัจจุบันนี้ ๔ พุดโพล่งขึ้นทันที

“คืนยังงัยกัน ฉันเสียเงินซื้อตั้งสี่สิบบาท”

“นั่นไม่ใช่เรื่องของฉันจะต้องรับผิดชอบนี่จ๊ะ”

กิมหงวนรีบพรวดพรวดลงจากเรือ วิ่งลุยน้ำตรงเข้ามาหาเจ้าของเรือด้วยท่าทางโกรธแค้น แล้วอา
เสียดก็หยุดยืนยกมือไหว้อย่างนอบน้อม.

“เสียใจที่เราคืนให้ท่านไม่ได้จ๊ะ” พุดจบก็ลุยน้ำกลับมา นั่งเรือของเขาตามเดิม

ผู้ที่อ้างตนว่าเป็นเจ้าของเรือกวาดสายตามองไปรอบ ๆ แล้วพูดขึ้นเปรย ๆ

“เมื่อเราตกลงกันเองไม่ได้ ก็ขอให้เป็นเรื่องของตำรวจดีกว่า ฉันขอบอกนามของฉันให้ท่านซาบ
ฉัน นายสุรวิทธิณรงค์”

นิกรทวนคำซ้ำ ๆ

“สุรวิทธิเข้าโลง อ้อ - พีก็ล”

ชายปากหนวดทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“สุรวิทธิณรงค์จะ พ่อคุณ ไม่ใช่สุรวิทธิเข้าโลง” แล้วเขาก็พูดกับพลด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม “ท่านจะว่ายัง
ไงล่ะ?”

กิมหงวนสอดขึ้น

“ฉันน่าจะไม่ว่าอะไรหรอกจ้ะ มีแต่ท่านจะว่าฉัน”

“ขอโทษ ฉันไม่ได้พูดกับท่าน”

“อ้อ - ก็บอกซีเพื่อน”

ชายที่อ้างตัวว่าเป็นเจ้าของเรือมองดูกิมหงวนด้วยความเกลียดชังยิ่ง เขาบอกตัวเองว่าตั้งแต่เขา
เกิดมาเป็นตัวตนเขาไม่เคยเกลียดใครเหมือนเจ้าหนุ่มโย่งเกี๊ยะสวมแว่นตาขอบกระคนนี่เลย.

พลกล่าวกับเจ้าของเรือ

“เมื่อท่านอ้างว่าท่านเป็นเจ้าของเรือลำนี้ เราก็ยินดีคืนให้ท่าน ความจริงเราไม่ซาบเลยว่าเรือลำนี้
เป็นเรือที่ถูกขะโมยมาขาย”

นายปัจฉนิก ๆ เอ็ดตะโรขึ้นทันที

“ไม่คืน มีหย่างที่ไหนไม่ใช่ว่าได้มาเปล่า ๆ นี่นา เป็นอะไรก็เป็นกัน ไม่ยอมคืนให้แน่ ๆ”

นายสุรวิทธิณรงค์ยิ้มเล็กน้อย

“ฉันเสียใจมากที่เราตกลงกันด้วยดีไม่ได้ ฉันจะให้ตำรวจจัดการกับท่านต่อไป” เขาพูดกับนาย
ปัจฉนิก ๆ แล้วกวาดสายตามองหาตำรวจ.

ประไพหันมาพูดกับนายปัจฉนิก ๆ

“คืนให้เขาเถอะจ้ะ คุณพ่อ, ม่ายเราจะต้องเป็นจำเลยในคดีรับของโจร”

นายปัจฉนิก ๆ ทำตาเขียวกับธิดาของท่าน

“ของโจรอะไรกัน กดหมายก็บังคับไว้แล้วว่าของที่ขะโมยเอามาขายให้เรา ถ้าเราไม่รู้ว่าเป็นของร้าย
เราก็มีสิทธิซื้อไว้ได้”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“นั่นมันกดหมายของคุณอาจ้ะ กดหมายของฉันเขาบอกว่าถ้าใครรับซื้อของโจรให้ประหารชีวิต”

นายปัจฉนิก ๆ สดุ้งแล้วยิ้มเล็กน้อยพูดเสียงลากก้าม

“แรง - - -”

อาเสียหัวเราะหึ ๆ ลงจากเรือเดินลุยน้ำเข้ามาหานายสุรวิทธิ ฯ

“นี่ - คุณ, ความจริงเราก็ไม่รู้หรอกว่าเรือลำนี้เป็นของใคร เมื่อเราซื้อไว้แล้วถึงแม้ว่าจะเป็นเรือของท่าน ท่านก็ไม่น่าจะมายุ่งเกี่ยวกับเรานี้นา หาซื้อเอาใหม่ซี เรือนะถมเถไป นะ - เชื้อฉิ่นเถอะน้องชาย”

“ใครเป็นน้องแก?” ชายปากหนวดตวาดเว็ด.

“น่า” กิมหงวนพูดหย่างหัวเสีย “เราคนไทยด้วยกันแท้ ๆ เปรียบเหมือนพี่น้องกัน ปู้โท - เปนบ้าไปได้”

ชายปากหนวดถอดหมวกกะโล่ออกขว้างลงไปใต้น้ำเต็มแรง เขาโกรธกิมหงวนจนตัวสั่น อาเสียก้มลงหยิบหมวกขึ้นมา ถอดหมวกสักหลาดของเขาออก เอาหมวกกะโล่ของนายสุรวิทธิ ฯ สวมใส่แล้วส่งหมวกสักหลาดของเขาให้ชายปากหนวด

“เฮ้อ - ไม่ต้องเสียใจอ้ายน้องชาย เอาหมวกฉันไปใส่ก็แล้วกัน”

นายสุรวิทธิ ฯ ขว้างหมวกสักหลาดทิ้ง ทำปากแบะนัยน์ตาถลน ยกมือทิ้งผมตนเองด้วยความโกรธ แล้วเขาก็ตะโกนลั่น

“โปลิส! โปลิส!”

อาเสียใจหายวาบ กะโดดเข้ายกมืออุดปากนายปากหนวด

“ฮี้ - ยังจี้แหละ ทีหลังเขาไม่เล่นด้วยนะ แหม - ล้อเล่นนิดหน่อยเรียกโปลิส เดียวหนุก”

คราวนี้ชายปากหนวดหัวเราะออกมาได้ เขาสิ้นสี่สะซ่า ๆ ยื่นมือให้กิมหงวนจับ

“ให้ตายซีเฮ้อ ตั้งแต่ฉันเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ฉันยังไม่เห็นมनुสคนไหนที่หมิ่นยิงไปกว่านายเลย”

“จั้นเหรอ ฮี - ฮี แหม - หนวดท่านยังกะแปรงสีฟันนะ”

พลยกมือผลักหน้ากิมหงวนเต็มแรง เซเซ่ต ๆ ล้มลงไปใต้น้ำ

“บ้าไปได้ เขากำลังพูดกันเปนงานเปนการ” แล้วพลก็หันมาทางนายปัจฉนิก ฯ “คีนเรือให้เขาเถอะจ๊ะคุณอา เราเปนฝ่ายเสียเปรียบเขา เพราะเราไม่รู้ว้ว่าเรือลำนี้เป็นของที่ถูกชะโมยมาจึงซื้อเอาไว้”

“ไม่คีน” นายปัจฉนิก ฯ ยืนกราน.

นวลละออกับนันทาต่างช่วยกันพูดให้ท่านยอมคีนเรือ กิมหงวนกับนิกรจะคัดค้านไม่ยอมคีน แต่พลขยิบตาห้ามไว้ สองเกลอเลยไม่พูดว่าอะไร

นายปัจฉนิก ฯ เม้มปากแน่น ทำตาปริบ ๆ นิ่งตริ่ตรอง

“ถ้าเราคีนก็สูญเงินเปล่า แล้วเราจะกลับบ้านยังไงกัน”

พลว่า “เสียเงินดีกว่าต้องเปนจำเลยจ๊ะ ส่วนการกลับบ้านนั้นเรือจ้างถมเถไป”

กิมหงวนพูดขึ้นบ้าง

“คีนเขาเถอะน่าคุณอา นึกว่าให้ท่าน”

ชายปากหนวดทำคอย่น

“ให้ทาน เรือของฉันแท้ ๆ ท่านบอกว่าให้ทาน”

“แล้วยังไงล่ะ?” กิมหงวนพูดหน้าตาเฉย “บอกว่าให้ทานเท่านี้แหละ โกรธ อิว - หน้าไม่อาย แน่ะ ๆ ยิ้มแล้ว จุกจุก”

นายสุรวิทธิ ฯ ทำท่าเหมือนคิงคองตอนโกรธ พลอดหัวเราะไม่ได้ ยกมือจับแขนชายปากหนวด

“ท่านหย่าถือเขาเลยจ๊ะ เขาเพิ่งมาจากโรงพยาบาลโรคจิตเมื่อสองสามวันนี้เอง”

นายสุรวิทธิ ฯ ยิ้มออกมาได้

“อ้อ - ยังงั้นหรือจ๊ะ ถ้ายังงั้นฉันไม่ถือหรอก ง่า - เบนอันว่าท่านยอมคืนเรือลำนี้ให้ฉัน?”

นายพัชราภรณ์ซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“จ๊ะ” แล้วพลก็ร้องตะโกนเรียกเรือจ้างลำหนึ่ง เขาหันมาพูดกับนายปัจจนึก ฯ และแม่งามทั้งสาม “คืนเรือให้เขาเถอะจ๊ะ นั่งเรือจ้างกลับบ้านก็แล้วกัน”

นายปัจจนึก ฯ บ่นกะปอดกะแปด เสียตายเงิน ๔๐ บาทของท่าน พลได้ชี้แจงให้ท่านฟังว่า การรับซื้อของโจรย่อมผิดกฎหมายจะแก้ตัวว่าไม่รู้มันไม่ได้ ในที่สุดนายปัจจนึก ฯ ก็จำใจคืนให้ พอดีเรือจ้างเข้ามาเทียบ ประไพ, นันทา, นวลละออและนายปัจจนึก ฯ ก้าวลงจากเรือแคนูขึ้นนั่งเรือจ้าง ต่างถือพายคนละเล่ม ชายปากหนวดมองดูนายปัจจนึก ฯ แล้วพูดยิ้ม ๆ

“พายเล่มนั้นขอคืนด้วยจ๊ะ”

นายปัจจนึก ฯ ขมวดคิ้วย่น

“ฮ้า - ยอมให้เรือแล้วยังจะเอาพายอีกหรือ?”

“ก็พายของฉัน”

“ไม่รู้”

พลหันมาพูดกับท่าน

“คืนให้เขาเถอะจ๊ะคุณอา”

นายปัจจนึก ฯ ค้อนปะหลับปะหลือก พุงพายไปให้ชายปากหนวดโดยเร็ว

“เอ้า - เอาไป”

นายสุรวิทธิ ฯ รับพายไว้ได้ เขายิ้มแห้ง ๆ กล่าวคำขอบใจนายปัจจนึก ฯ แล้วลงนั่งเรือแคนูลำนั้น พลกับกิมหงวนเดินมานั่งเรือบต อาเสี้ยยกำปั่นทุบหลังนิกรเบา ๆ

“เฮ้ - ปู้ไท่ นั่งสัปหงกหยาได้”

นิกรลืมนตาโพลง ยกหลังมือขวาป้ายน้ำลายที่ไหลออกมาปาก

“ง่า - ถึงไหนแล้วนี่?” เขาถามเสียงงัวเสียง.

พลหัวเราะ

“ปู้ไท่ - นายนี้ดูช่างหลับง่ายหลับตายเสียเหลือเกินนะ”

นิกรทำหน้ากะเรียกระวาดขอบกล

“ลมพัดเย็น ๆ ออกหย่างนี้น่านอนจะตายไป เอ - กลับบ้านก็กลับจะได้ไปนอนพักผ่อนเอาแรงสัก เจ็ดแปดชั่วโมง”

พลสันสีสะซ่า ๆ บอกคนแจวเรือจ้างให้แจวไปถนนพญาไท ขณะนี้ชายปากหมวดพายเรือข้ามฟาก ถนนไปแล้ว ท่าทางที่เขาพายเรือกะฉับกะเฉง พลไม่เชื่อเลยว่าจะเป้นข้าราชการที่เคยมีราชทินนามเป้นขุน, หลวง, พระ หรือพระยาสุรริทธิณรงค์ เขาจับตามองดูตลอดเวลา.

เรือจ้างกับเรือบดเลี้ยวข้ามสะพานราชประสงค์ตรงมาทางโรงเรียนพล ๆ ส่วนเรือแคนูพายไปททาง สถานทูตอังกฤษ พลนั่งเคร่งขรึม เหลียวมองดูชายปากหมวดบ่อย ๆ แล้วเขาก็บังคับเรือบดให้เหเข้าไเทียบเรือจ้าง พลกล่าวกับนายปัจจุบันนี้ ๆ

“คุณากลับบ้านก่อนนะจ๊ะ ฉันจะตามอ้ายหมอคนนั้นไป”

นายปัจจุบันนี้ ๆ ชมวดคิ้วย่น

“ตามไปเอาตะหวักตะบวยอะไรกันอีกเล่า ดีไม่ดีเรือที่เจ้านั่งเกิดมีใครมาอ้างเป้นของเขากอีก เลยไม่ต้องมีเรือใช้กัน”

พลหัวเราะเบา ๆ

“ฉันมั่นใจหย่างยิ่งว่า เจ้าคนที่อ้างตัวว่าชื่อนายสุรริทธิณรงค์ต้องเป้นนักต้มหมู หน่วยก้านท่าทางของมันเป็นไมบอกว่าเป็นข้าราชการเลย หย่างไรเสียมันก็ต้องสมคบกันกับเจ้าคนที่นำเรือไปขายให้เรา มันคงหากินหย่างนี้ ใครต่อใครโดนมาหลายรายแล้ว ฉันจะเอาความจริงให้ได้”

กิมหงวนร้องขึ้นดัง ๆ

“เออ - จิงแฮะ ลูกไม้แน่น ๆ”

นิกรหันมาจึ้ยปากดูกิมหงวน

“เกรงใจกันบ้างซีเพื่อน คนกำลังม่อยตันตะโกนขึ้นมาได้”

อาเสียดอนหายไจหนัก ๆ

“เชิน - เชินนอนตามสบายเถอะพ่อคุณ ู้ใหม่ว่าเราสามคนกำลังจะทำหน้าที่เป้นนักสืบ?”

“สืบอะไรจ๊ะ?”

“สืบความจริงเรื่องเรือแคนูนะซี”

นิกรลืมตาโพลงพุดขึ้นเอ็ดตะโร

“เออ - เอามัน ไปเร็ว”

พลอมยิ้ม

“ไปไหน นายกร?”

“ไม่รู้” นิกรพุดหน้าตาเฉย.

นันทาแห่พายออกมานอกเรือจ้าง กะทู่้งพรวดถูกหน้าอกน้องชายเต็มแรง

“โธ้ย!” นิกรร้องตะโกนสุดเสียง.

“ทงเลิ่นจนไม่รู้จักเวล่ำเวลา” นั้นทาดู “เขากำลังพูดกันเปนนงานเปนนการไม่ใช่หรือ ชักบ้ำไหยเสียแล้ว”
“นั่นนะซี พี่กิล” กะดิ่งทองพุดยืม ๆ ยักคิ้วกับพี่สาว “เวลาพีนันยกพายนะระวังตัวบ้ำงซี น่าเกลียด”
นันทาร้องกรีด

“บ้ำ!”

นิกรยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“ทันโทษ”

นายปัจจนึก ๆ จู๋ปาก กล่าวกับพลหย่างเปนนงานเปนนการ

“เอ, ถ้าจะอิงตามทีเจ้าเข้าใจ หลานชาย, อากั้เฉลียวใจเหมือนกัน มันอาดเปนนโยบายการหาเงิน
คล่อง ๆ ของเจ้าหมอนี้ก็ได้”

กิมหงวนสดุ้งโหยง

“ฮื่อ, ไม่ใช่ฉันนา คุณอา”

นายปัจจนึก ๆ ทำปากจู๋

“ใครบอกว่ฉันว่าเทอล่ะ?”

“ก้อคุณอามองหน้าฉัน”

“ฮู้ย!” นายปัจจนึก ๆ ร้องขึ้นด้วยความหมั่นได้ หยิบส้มเขียวหวานผลหนึ่งขว้างกิมหงวนเต็มรัก.

อาเสี่ยตกใจยกพายขึ้นปัดส่งเดช ผเอนถูส้มเขียวหวานเข้า เลยกะท่อนกลับไปโดยนายปัจจนึก ๆ

พอดี.

“แป๊ะ”

คนะพักสามเกลอทำหน้าตายไปตามกัน นั่งนิ่งเหมือนตุ๊กตา ไม่มีใครกล้ายิ้มหรือหัวเราะ กิมหงวน
ขมวดคิ้วเล็กน้อย ยกมือป้องหน้าผากมองไปรอบ ๆ แล้วพุดขึ้นลอย ๆ

“เอ, แลวนี้ไม่มีใครได้มาทียวดูผิดตาไปเปนนอง”

นิกรพยักหน้าหนึ่ง ๆ

“นั่นนะซี พี่กิล”

นายปัจจนึก ๆ สูดปากเบา ๆ ยกมือคลำสีสะท้อนแล้วทำเปนนไม่รู้ไม่ชี้ กล่าวกับพล

“เจ้าจะติดตามเจ้าหมอนนั้นก็ไปซีพล อาพาแม่พวกนี้กลับบ้านเอง”

“จ๊ะ, ดีแล้ว บางทีฉันจะเอาเรือแคนูกลับไปบ้านเราอีก ฉันจะไม่ยอมเปนนหมูให้มันเช็ดเล่นเปนนอัน
ขาด”

คนะพักสามเกลอพูดกันจ้อกแจ้ก นิกรกับกิมหงวนเห็นพ้องกับแนวความคิดของพล แล้วพลก็
บังคับเรือบตให้เลี้ยวแล่นติดตามเรือแคนูไปห่าง ๆ ในราว ๗ เส้าไฟฟ้าพอมองเห็นกัน

กิมหงวนเริ่มแสดงกิริยาท่าทางให้สมกับเปนนักสืบ เขาทำนัยน์ตาขวาง ทำหลังงอ ปากเบี้ยว ยก
พายจ้วงน้ำแล้วหรีดตามองซ้ายมองขวา พลชะโงกหน้ามองดูเพื่อนหย่างแปลกใจ

“ทำไมต้องทำหน้าที่ตายเป็นงี้ด้วยนะ หงวน?”

อาเสียวหัวเราะ

“นักสืบก็ต้องเป็นอย่างนี้แหละ”

“ระวังคนที่เขาพายเรือผ่านไปมาจะเข้าใจว่าเธอเป็นบ้านา”

กิมหงวนสอด้งแล้วทำหน้าที่เป็นปกติ

“ถ้าจะจริงจังซะ” พุดจบกก็ยงโยยงหยกชะโงกหน้าข้ามบ้านิกรแล้วยกมือขวาแหกตานิกรทันที “เฮ้ - หลับอีกแล้ว”

นิกรลืมตาขึ้นหาดัง ๆ หันมาถามกิมหงวน

“มีไม้ขีดไหม ขอสักสองกำนเถอะ?”

“ไม่มีหรอก ทำไมล่ะ?”

“จะเอาถ่านถ่านไหนล่ะวะนี่ ว้า - ง่วงนอนจังแะ เมื่อคืนนี้ได้นอนเพียงสิบสองชั่วโมงเท่านั้น”

กิมหงวนสั่งสี่สะด้วยความอดทนระอาใจ สามเกลอรีบพายเรือติดตามเรือจ้างประทุนลำหนึ่งไป เพื่อให้เรือจ้างลำนั้นกำบังเรือบตของตน พล, นิกร, กิมหงวนจับตามองดูเรือแคนูตลอดเวลา.

แล้วเรือแคนูก็เลี้ยวขวามือเข้าไปในตรอกเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง กิมหงวนทำปากเบี้ยวหันมาพูดกับพล

“โน่น - มันเลี้ยวเข้าไปในตรอกนั้นเห็นไหม?”

พลนึกสนุกขึ้นมากก็ทำปากเบี้ยวพูดกับกิมหงวนบ้าง

“เห็นแล้ว”

นิกรเหลียวหน้ามองดูเห็นเพื่อนทั้งสองต่างมีอันเป็นไปก็เลยทำตาม เป็นอันว่าเรือบตลำนี้มีแต่คนปากเบี้ยว.

เรือบตลำหนึ่งพายสวนทางมาในระยะใกล้ขีด เรือลำนี้ผู้นั่งเป็นผู้หญิงสาวทั้งสามคน หล่อนพากันมองดูเรือบตของสามเกลอด้วยความแปลกใจ แม่คนถือท้ายพูดขึ้นเสียงแจ้ว ๆ

“โถ - เป็นอัมพาตทั้งสามคน ปากคอเบี้ยวหมดยังอุสาห์มาเล่นเรือกับเขา”

อีกคนหนึ่งเสริมขึ้น

“ไม่ใช่อัมพาตหรอกจะพีไหย่ หย่างนี้ดูเหมือนเขาเรียกว่าสันนิบาตหน้าเพลิง”

สามเกลอสอด้งเฮือก รีบทำหน้าที่เป็นปกติและยกพายจ้ำจ้าวโดยไม่เหลียวหลัง แม่งามทั้งสามคนหัวเราะลั่น.

เรือบตของพล, นิกร, กิมหงวนแล่นมาถึงปากตรอกแล้ว ความเร็วของเรือช้าลง พลชวนเพื่อนก้าวลงจากเรือ เอาเชือกหัวเรือผูกเรือไว้กับต้นมะฮ็อกกานิดันหนึ่ง แล้วสามเกลอก็ลุยน้ำมาหยุดยืนมุ่มตรอก.

ความจริงได้ปรากฏแน่ชัดแล้วว่า นายคนที่อ้างตัวว่าชื่อนายสุรวิทรินรงค์นั้นหากินในทางมิฉฉาชีพ เขาหยุดเรือหน้าบ้านชั้นเดียวหลังหนึ่ง ห่างจากปากตรอกในราว ๒๐ เมตรเท่านั้น พล, นิกร, กิมหงวนต่างแลเห็นกะทาชายที่นำเรือไปขายเดินลุยน้ำลงมาจากเรือ.

กะทาชายหัวเราะลั่น

“เก่งมากพี่อื่น ไปพบที่ไหนล่ะ?” กะทาชายร้องขึ้นด้วยความดีใจ.

นายอื่นหรือนายสุรวิทธิ ฯ ยิ้มเป็น

“สี่แยกนี่เอง พอมันออกจากบ้านฉันก็นั่งเรือจ้างตามเรื่อยมา เสียค่าเรือจ้างไปหนึ่งบาท”

“ดีแล้วพี่อื่น ยังได้กำไรอีกตั้งสามสิบเก้าบาท”

อ้าวก้าวลงจากเรือน ยกมือตบปากกะทาชาย

“เอาไปอีกเจ้าลูก หย่างน้อยคงจะได้อีกสามสิบบาท ไปขายแถวถนนเพ็ชรบุรีก็แล้วกัน โนน - บ้านใหญ่ ๆ ตึกสองชั้นมีคาดฟ้า เจ้าของบ้านแต่ก่อนนี่ท่านเปนพระยาวิจิตรบรรณาการ”

นิกรทำคอขยับ

“หนอยแน่ มันจะไปเล่นงานคุณพ่อ ชะ - ชะ เอายังไงดีพวกเรา?”

กิมหงวนว่า “เจียนเสียเธอเอาเสียทั้งคู่”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“เจียนนะทำยังไงจะ?”

กิมหงวนตวาดเว็ด

“จะไปรู้เธอะ ยังไม่เคยเจียนใครสักที”

พลจึยปาก

“เบา ๆ หนอยพ่อคุณ ไป - ไปหาเจ้าสองคนนั่นเดี๋ยวนี วิธีที่ง่ายที่สุดก็คือจับส่งตำรวจ”

นิกรคัดค้านทันที

“หย่า - หย่า ไม่ดีหรือสงสารมัน หย่างน้อยมันจะต้องติดตะรางคนละสองปี เราสั่งสอนมันแต่พอมปากหอมคอดีก็ว่า”

พลยกมือทำวสเอว

“ท่านจะทำยังไง?”

นิกรนิ่งนึก

“เอาเถอะน่า ง่า - เทอสองคนรอนี้เดี๋ยวนะ ฉันจะไปซื้ออะไรที่ร้านเจ๊กสักหนอย”

กิมหงวนว่า “ซื้อบุหรี่กร แหม - กำลังหยากสูบเขี้ยว ไหนบอกว่าไม่ได้เอาสตางค์ติดตัวมาอย่างไรล่ะ?”

นิกรหัวเราะ

“สตางค์นะมีแต่หยู่ในกะเป๋ากางเกงโน ฉันมีสตางค์ติดตัวมาในราวเจ็ดสิบแปดสิบสตางค์ รอดเดี๋ยวนะ”

พุดจบนิกรก็รีบเดินไปที่ร้านชำเล็ก ๆ ซึ่งอยู่ห่างจากเขาในราว ๑๐ ก้าวเท่านั้น พลกับกิมหงวนยืนปรึกษารือ ส่วนสายตามองดูชายทู่จริตทั้งสองซึ่งกำลังยืนสนทนากัน.

ไม่ถึง ๒ นาทีนิกรก็เดินลุยน้ำโครม ๆ ตรงเข้ามาหาเพื่อนทั้งสอง ในมือของนิกรถือของบุหรี่ปวดแดง ๑ ซอง ไม้ขีดไฟ ๑ กلاف.

กิมหงวนมองดูบุหรี่ปวดในมือเพื่อน

“ว่า - นายกรจำ ตกต่ำถึงกับสูบวัวกะทิงเขียวหรือนี่?”

นิกรยิ้มแป้น

“ตำแต่นอกในแก้ว ผ่องเนียนพคุณ” แล้วเขาก็ดึงบุหรี่ปวดในซองซึ่งมีอยู่เพียง ๓ มวนออกมาแจกให้เพื่อนคนละมวน.

พลอดหัวเราะไม่ได้

“นิกร, เทอจะซื้อมันเสียทั้งซองไม่ได้หรือเพื่อน” พุดพลาถมองดูบุหรี่ปวดราประดูช้อยที่ถืออยู่ในมือ.

กะดิงทองเอียงคออมยิ้ม

“ซองหนึ่งตั้งสลึง เวลานี้อัตราก็หายาก แล้วก็ถ้าซื้อมาทั้งซองดีไม่ดีเกิดเรือล่มก็เสียของเปล่า ๆ ไม่ต้องพูดมากหรือหน้า ฉันมีให้เทอสูบกี่ดีถมไปแล้ว”

กิมหงวนสั่งสี่สะซ่า ๆ

“ฉันรู้สึกว่ำนับวันเทอก็ยิ่งเข็มขึ้นทุกที ไหน - ส่งไม้ขีดมาซิ”

นิกรส่งไม้ขีดไฟให้

“แน่นอนเหลือเกินเพื่อน เวลานี้ประเทศของเราอยู่ในสภาวะสงคราม ถ้าเราไม่ประหยัดทรัพย์ เราก็เป็นผู้ที่ตั้งอยู่ในความประมาท”

กิมหงวนพยักหน้าซ่า ๆ แต่แล้วเขาก็สอ้งโหยงร้องขึ้นดัง ๆ

“กร - ไม้ขีดไฟนี้มีอยู่สองก้านเท่านั้น”

“จ๊ะ, ที่แรกฉันจะซื้อหนึ่งกلاف แต่เจ๊กจะเอาสิบสตางค์ ฉันเห็นว่ามันออกจะรุนแรงไปสักหน่อย เลยขอปันมาหนึ่งสตางค์เท่านั้น เจ๊กเลยให้มาสองก้าน กล่องไม้ขีดนี้ก็ต้องอ่อนวอนขอแทบแย”

กิมหงวนหัวเราะ

“อ้อ - เอาเรื่องแฮะ” พุดจบเขาก็ขีดไม้ขีดจุดบุหรี่ปวดไปขอต่อ นิกรต่อจากพลอีกต่อหนึ่ง.

แล้วสามเกลอก็ค่อย ๆ ไล่หน้าจากที่กำบังมองดูชายทุจริตทั้งสองซึ่งมีวิธีกินหย่างสี่เหลี่ยมแปดคม.

พลพุดขึ้นเบา ๆ

“ไป - ไปหามันเถอะ”

กิมหงวนพยักหน้าซ่า ๆ ทำปากคอเบี้ยวบูด แต่พอถูกพลจ้องมองดูก็ตีหน้าเป็นปกติแล้วยิ้มแห้ง ๆ

ครั้นแล้วสามเกลอก็พากันท่องน้ำเดินเข้าไปในตรอก นายอั้นกับนายสุกคงยืนคุยกันเพลิน หนานี้ก็ไม่ว่าขณะนี้นัดกำลังจะเผชิญกับโชคร้าย พล, นิกร, กิมหงวนเดินเข้ามาจนถึงตัว กะทาชายผู้นำเรือแคนูไปขายก็แลเห็นเข้า

เขาสั่งสุดตัว รวากับว่าเขาเห็นพระยามัจจุราช ไบหน้าของนายสุกซิดเผือด

“อ้อย”

นายอินหรือนายสุรวริทธิทรงศัหันควับมาทางสามเกลอของเราทันที แล้วเขาก็ลืมนตาโพลง ออกสิ้นขวัน
หาย.

“โธ้ย - เปนลมตีกว่า” อินพูดเสียงลั่น เซถอยหลังไปหลายก้าว.

กิมหงวนยกคิ้ว ๕ ครั้งติด ๆ กัน ภูมือทั้งสองข้างไปมา สายตาค้างมองดูนายอินกับนายสุกรวากับ
จะกินเลือดกินเนื้อ.

“ไฉน - หนูนอกคุดดี ๆ ไม่ชอบ ๆ ย้ายเข้าไปหญู่ในคุด ฮะ - ฮะ วิธีหากินของแกนะ มันลูกไม้ของเด็ก
อมมือหรือเพื่อน หย่ามาใช้กับพวกเราเลยน่า ที่เราอมคินเรือให้ก็เพื่อจะติดตามมาดูให้รู้ความจริง บัดนี้
เราก็รู้ดีแล้วว่า แกสองคนเปนมนุษย์ทุจริต ฮะ - ฮะ อ้างตัวว่าเป็นนายสุรวริทธิ โท้เอ้ย, นึกแล้วว่าคนหย่างแก
นะหย่างไรเสียก็ต้องเปนพวกสืบแบดมงกุด มา - ยืนคอบมาให้ฉันบีบตี ๆ สามที”

นายอินหน้าซีดตัวลั่น

“นาย - นายจำ นายบีบคอบฉันแล้วนายจะส่งฉันให้ตำหวดอีกไหมจ๊ะ?”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“อ้อ - ส่งซีจ๊ะ”

“ว่า - เล่นสองต่อฉันก็แย่นะซี”

“ไม่ซาบ ฉันช่วยอะไรไม่ได้”

อินยิ้มแห้ง ๆ

“ถ้ายังงั้นฉันไม่ยอมให้ท่านบีบคอบละ ยอมติดตะรางดีกว่า”

กิมหงวนพยักหน้าหงิก ๆ

“ตามใจ” แล้วเขาก็หันมาพูดกับพล “ว่าไงน้อง”

พลขบกรามทำตาเขียว อาเสี้ยถอยหลังกรูดเข้ามายืนชิดนิกร

“ท่ามันเอาจึงแฮะ”

พลยิ้มเล็กน้อย

“เทอสองคนนะ หนูนึง ๆ เอะ ฉันทพูดกับเขาเอง” แล้วพลก็หันมาทางอินกับสุก “แกชื่ออะไร?”

อินกะพุ่มมือไหว้

“ง่า - ชื่ออินจ๊ะ”

พลเปลี่ยนสายตามาที่นายสุก

“แกละ ชื่ออะไร?”

“ชื่อสุกจ๊ะ”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“ชื่อสุกเฉย ๆ หรือข้าวสุก?”

“สุกเฉย ๆ จ๊ะ”

นายพัชราภรณ์ซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“นี่ - นายอันกับนายสุก ฉันนะไม่หยากเอาถ้อยร้อยความกับท่านหรอก ท่านจะติดตารางเสียเปล่า ๆ เอาเงินสี่สิบบาทมาคืนให้ฉันเสียก็แล้วกัน”

อันกลืนน้ำลายเอือก

“ง่า - เงินฉันใช้ไปหมดแล้วจ๊ะ”

พลว่า “ถ้ายังงั้นก็ไปโรงพักกับฉันเดี๋ยวนี้ ข้าว ๆ หย่าหนีนา นายวิงหนีฉันไม่ทันหรอก ถ้าหนีฉันปนกะแทกหน้านายแน่ ๆ”

นายอันร้องไห้

“หย่าทำฉันเลยจ๊ะนาย นายเอาเรือแคนูลำนี้ไปก็แล้วกัน”

พลสันสี่สະ

“โอ - ฉันไม่กล้าเอาไปหรอก เรือลำนี้ท่านอาดจะไปชะโมยใครมาก็ได้ คนหย่างท่านฉันไม่เชื่อเลยว่าจะมีเรือแคนูใช้”

“จริงจ๊ะ เรือลำนี้เป็นของฝรั่งฉันชะโมยเอามาขายไปหลายครั้งแล้วด้วยลูกไม่มีวิธีนี้”

กิมหงวนเดินอาด ๆ เข้ามายกมือจับแขนอันกับสุกไว้คนละข้าง

“ป่วยการพูดกันเสียเวลาเปล่า ๆ ไปโรงพักเถอะ”

พลพูดยิ้ม ๆ

“ดีแล้ว หงวนกับกรคุมไป เอนั่งเรือจ้างไปโรงพัก”

สุกร้องไห้โฮ

“นายจำ เวทนาฉันเกิดจ๊ะ ถ้าฉันติดตารางแล้วเมียของฉันคงอดตายแน่”

กิมหงวนตวาดแเว็ด

“เมียของแกอยู่ที่ไหน?”

“หยุดในตารางจ๊ะ”

สามเกลอหัวเราะละัน นายอันยกมือไหว้พลปะหลก ๆ

“กรุณาฉันเถอะนาย”

พลสันสี่สະ

“เสียใจ, ฉันไม่มีความกรุณาอะไรที่จะให้ท่านได้ นอกจากท่านนำเงินสี่สิบบาทมาคืนให้ฉัน ว่าไง - จะคืนได้ไหม?”

“แสะ - แสะ คืนจ๊ะ, รอนี้เดี๋ยวจี๊จะ ฉันจะขึ้นไปบนเรือนเอาเงินมาให้ท่าน”

พลไหว้พันก็อมยิ้ม

“ไม่ได้กินหรรอกเพื่อน ฉันรู้ว่าคนหย่างท่านคงไม่เอาเงินไว้นอกตัวหรรอก”

อันทำหน้าที่ชอบกล

“จึงจะ แหม - ท่านนี่เก่งเหลือเกิน น่านับถือเลย ผ่าซี” พุดจบเขาก็ล้วงมือลงไปไนกะเป๋านบนเสื้อ
คอแบะของเขา หยิบซองธนบัตรออกมา.

นิกรตะครุบมันแย่งเอามาเปิดออก หยิบเอาธนบัตรปีกหนึ่งออกมานับ เป็นเงิน ๖๐ บาทถ้วน แล้ว
เขาก็ยิ้มแบ่นเก็บใส่กะเป๋ากางเกง.

อันนัยน์ตาเหลือก

“นาย - เงินของฉันเกินหยู่ในนั้นยี่สิบบาท”

นิกรโบกมือ

“หย่าพุดมาก ที่เกินคือดอกเบ๊ย”

อันสะอื้น ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

“โท - นาย เล่นยังงี้ฉันจะเอาอะไรกินล่ะ ฉันสองคนคงอดข้าวแน่ ๆ”

กิมหงวนพุดสอดขึ้น

“อดข้าวไม่ตายหรรอกน่า เซอจึง”

อันสะอื้นดัง ๆ พุดพลางร้องให้พกลาง

“แล้วจะเอาสตางค์ที่ไหนซื้อกินล่ะนาย?”

กิมหงวนหัวเราะ

“เออ - จึงแะะ” แล้วเขาก็หันมาทางนิกร “กรคืนให้มันห้าสตางค์”

อันเอ็ดตะโรลั่น

“ของฉันตั้งยี่สิบบาท นายคืนให้ห้าตัง นายได้ที่แล้วนายก็ชี้แพะไล่ฉัน ฮือ - ฮือ ใครโกงเราแข่งไว้ค้อ
หอยพอก”

นิกรสตุ้งสุดตัว รีบหยิบธนบัตรใบละ ๑๐ บาท รวม ๒ ฉบับส่งให้อันทันที

“เอ้า - เอาไป”

อันยิ้มออกมาได้ รีบเก็บเงินใส่กะเป๋าน

“ซองธนบัตรของฉันล่ะนาย?”

นิกรเอียงคออ้อมยิ้ม

“ขอน่า - ไหว้ละ หนึ่งมันดีเหลือเกิน นะ - หย่าทำเป็นคนใจแคบไปหน่อยเลยน่าน่า เราญาติกันแท้ ๆ”

อันหน้าอเหมือนม้าหมากรุก

“ไม่ได้ล่ะจ๊ะ ของฉันซื้อมาตั้งสิบบาท”

กะดิงทองหัวเราะ

“ขอไม่ให้เอาเฉย ๆ นาน่า” แล้วเขาก็เก็บใส่กะเป๋ากางเกง.

อันตะโกนเสียงคับตรอก

“โปลิส! โปลิส!”

นิกรสดุ้งโหยง รีบล้วงกะเป่าส่งของธนบัตรคืนให้อันโดยดี

“ล้อเล่นหน่อยเดียวเท่านั้นแหกปากเรียกตำรวจดีละนะ, ทีหลังแกอย่ามาเล่นกะฉันก็แล้วกัน ฉันจะเอาเรื่องแกละ เอาแกเข้าตะรางดีกว่า ในถานที่หากินหลอกหลวง” พุดจบนิกรก็ตะโกนขึ้นบ้าง “โปลิส! โปลิส!”

อันใจหายวาบ รีบส่งของธนบัตรให้นิกรทันที

“เฮ้ ๆ ๆ เฮ้ไป ๆ นี่กว่าพาดเคราะห์ ฮืม - คุณนะ”

กะดิ่งทองยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ หันมาทางเพื่อนเกลอทั้งสอง

“กลับบ้านฉันรีเรา เล็ดตุระแล้วนี่ อัตรสก็ได้อันแล้ว”

พลพยักหน้า

“ไป - กลับก็กลับ” แล้วเขาก็พุดกับชายทุจจริตทั้งสอง “สวัสดิ์ เพื่อนเกลอ, ลาก่อนนะ”

อันค้อนควับ

“ยะ”

กิมหงวนจู้ยปากพลางสั้นสี่สะซ่า ๆ เดินลุยน้ำตรงเข้ามายกมือดีดจุ่มกอันดังแป๊ะ

“พุดจาให้มันมีสัมมาคารวะหน่อยซี”

อันยืนทำตาปริบ ๆ กิมหงวนหันมาทางสุกแล้วยักคิ้วแผล็บ

“ไฉ - พี่ชาย ว่าง ๆ ชะโมยเรือบตตี ๆ ไปขายสักลำได้ไหม?”

สุกทำปากหุบหมิบ กิมหงวนหัวเราะชอบใจหันมาทางเพื่อนเกลอของเขา ต่อจากนั้น พล, นิกร, กิมหงวน ก็พากันเดินท่องน้ำออกไปจากตรอก สุกกับอันรู้สึกละเสียดายเงิน ๔๐ บาทอย่างยิ่ง แต่ก็ยังนึกดีใจที่สามเกลอไม่เอาเรื่องราว เพียงแต่เอาเงินคืนเท่านั้น